

16.05.87

44

TUẦN BÁO

CHÍNH NGHĨA

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM THỰC HIỆN

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: **Chính Nghĩa Magazine**
Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - Đ.T. (408) 224-8318

KẾ HOẠCH HOẠT ĐỘNG DỰ TRÙ CỦA CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM Niên Khóa 1987

1. Cung cấp miễn phí một số dịch vụ cộng đồng:
 - a. Đoàn tụ gia đình
 - b. Thị thực chữ ký
 - c. Phiên dịch giấy tờ
 - d. Thông dịch trước các cơ quan công quyền
 - e. Hướng dẫn khai thuế (mẫu ngấn)
 - f. Tìm việc làm.
2. Mở các lớp học tiếng Việt.
3. Mở các lớp học nghề: Điện tử, nấu ăn, đánh máy, địa ốc, bảo hiểm.
4. Bảo trợ ơn Thiên Triệu.
5. Các hội viên được bớt từ 10% - 40% trong nhiều dịch vụ thương mại.
6. Xuất bản bán tuần báo.
7. Thành lập đài truyền hình.
8. Mở quỹ tương tế.
9. Lập Trung Tâm Cao Niên.
10. Lập Nghĩa Trang.

HÌNH BÌA

HÌNH BÌA TRƯỚC: SAU CUỘC HỌP BÁO LÚC 10 GIỜ SÁNG NGÀY 12-5-1987, ĐGM PIERRE DUMAINE RA SÂN SAU TÒA GIÁM MỤC ĐỂ BAN PHÉP LÃNH CHO CÁC GIÁO DÂN ĐANG CHỜ ĐỢI KẾT QUẢ CUỘC HÓA GIẢI.

HÌNH BÌA SAU: (TỰ TRÁI QUA PHẢI VÀ TRÊN XUỐNG DƯỚI):

- * ĐGM VÀ GS TRẦN CÔNG THIÊN BƯỚC VÀO PHÒNG HỌP BÁO.
- * LM EUGENE BOYLE, PHÁT NGÔN VIÊN TÒA GIÁM MỤC, ĐANG GIỚI THIỆU THÀNH PHẦN CHỦ TỌA ĐOÀN CUỘC HỌP BÁO.
- * ĐGM DUMAINE NGỒI GIỮA.
- * GS TRẦN CÔNG THIÊN VÀ TIỀN SĨ TRẦN AN BÀI ĐANG TRẢ LỜI BÁO CHÍ.
- * TIỀN SĨ TRẦN AN BÀI ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI CÁC GIÁO DÂN.
- * ĐGM DUMAINE BAN PHÉP LÃNH CHO GIÁO DÂN BẮNG TIẾNG VIỆT NAM.

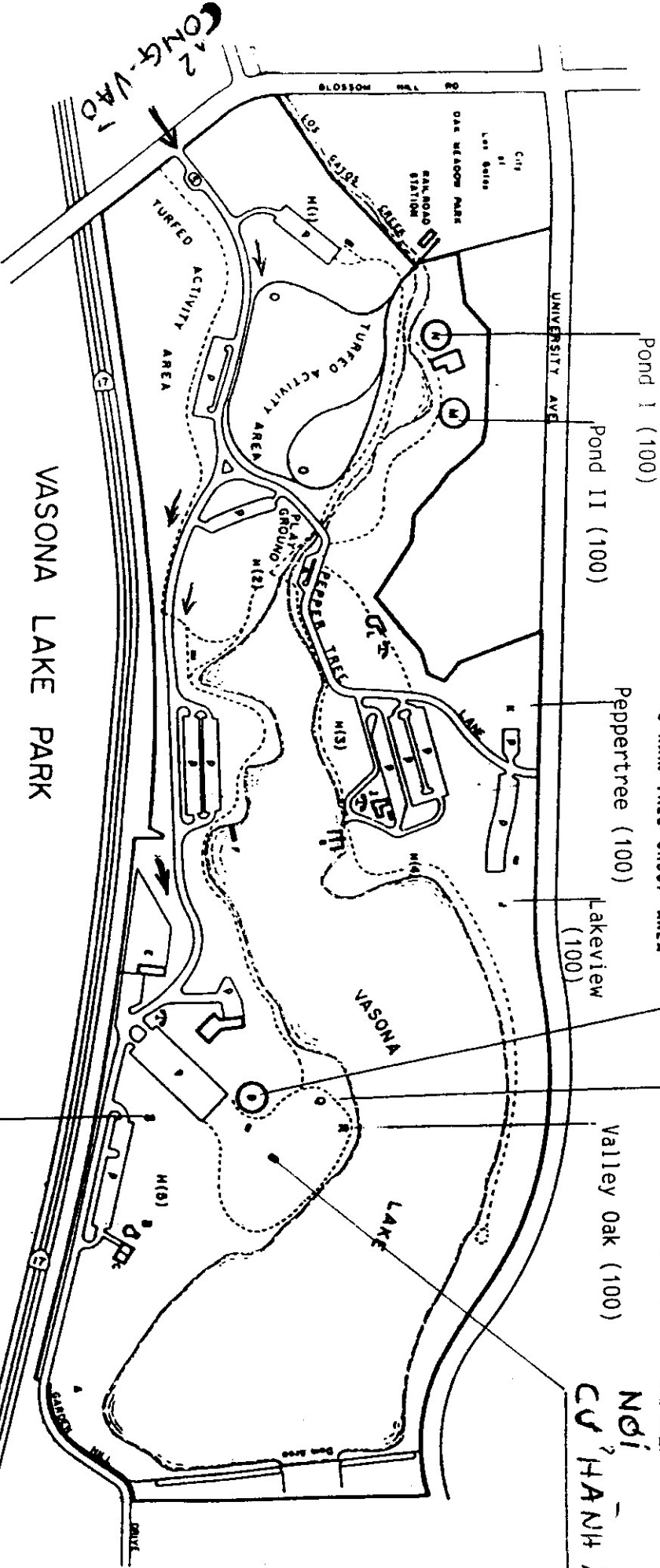
PHONE RESERVATIONS TAKEN TUES. THRU FRI. ONLY
 8:00 a.m. -- 3:00 p.m.

PARK RANGERS OFFICE - 356-2729
 GROUP AREA RESERVATIONS - 358-3751
 OFFICE HOURS MON. - FRI. 8 am - 5 pm
 BOAT HOUSE - 395-6755

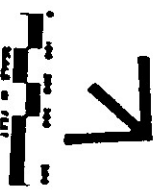
\$2.00 VEHICLE ENTRANCE FEE PER CAR IN EFFECT
 ALL YEAR ON WEEKENDS & HOLIDAYS. DAILY FEE
 IN EFFECT MAY THRU SEPT.

LEGEND

- 1 THE WATSON SUCCAPTIVUS GROUP
- 2 ABARTH BLEND.
- 3 SCIENCE INSTITUTE
- 4 CIRCLE GROUP AREA
- 5 MAINTENANCE YARD
- 6 FISHING PIER
- 7 LUNCHING AREA
- 8 FAMILY PICNIC AREAS (6)
- 9 BOAT STORAGE & RENTAL
- 1 LAKEVIEW GROUP AREA
- 2 ENTRY STATION
- 1 PEPPER TREE GROUP AREA
- 2 PARK RANGER OFFICE
- 3 POND-GROUP PICNIC AREA NO. 1
- 4 POND-GROUP PICNIC AREA NO. 2
- 5 BILLY JONES RAILROAD
- 6 PARKING
- 7 COMFORT STATION
- 8 TELEPHONE (CON)
- 9 BICYCLE AND FOOT PATH
- 10 BILLY JONES RAILROAD TRACKS
- 11 WILLOW POINT GROUP AREA
- 12 VALLEY OAK GROUP AREA
- 13 MAIN TREE GROUP AREA

VASONA LAKE PARK

NGI
 CU HANH LE

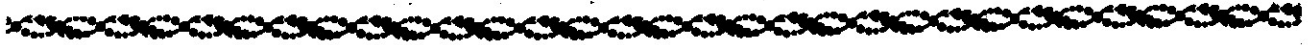

Chính Nghĩa Magazine

685 Singleton Road
San Jose, CA 95111

TO: _____

LƯỢC DỊCH CÁC CÂU HỎI VÀ TRẢ LỜI TRONG CUỘC HỌP BÁO CỦA ĐGM DUMAINE, GS TRẦN CÔNG THIỆN VÀ TS. TRẦN AN BÀI

PHÓNG VIÊN CỦA SAN JOSE MERCURY NEWS:

Hỏi:

— Cuộc khủng hoảng này đã kéo dài trong một thời gian rất lâu. Xin ĐGM, Ông Thiện & Ông Bài cho biết nguyên nhân nào đã thúc đẩy các ông để có sự hòa giải ngày hôm nay?

Ông Bài:

Như quý vị đã biết, chúng tôi đã tranh đấu cho 2 thỉnh nguyện trong suốt 10 tháng vừa qua. Nhưng cho tới ngày hôm nay Đức Cha mới cho phép chúng tôi trực tiếp gặp gỡ và sự đối thoại trực tiếp và thẳng thắn đã đem lại thành quả cho cuộc hòa giải hôm nay.

ĐGM:

Để trả lời cho câu hỏi này, lý do chính yếu cho cuộc hòa giải là do lá thư của Tòa Thánh. Lá thư đã dành cho tôi một cơ hội cũng như một trách nhiệm phải tiếp xúc và trực tiếp với ông Bài và ông Thiện. Trong những tháng vừa qua, chúng tôi đã cố gắng thực hiện những công việc này nhưng vẫn không thành công. Và bây giờ là cơ hội để mọi giáo dân có thể nói lên tất cả những ước vọng và mong muốn của mình.

PHÓNG VIÊN THANH DUNG CỦA TUẦN BÁO CHÍNH NGHĨA

Hỏi:

Xin Đức Cha cho biết ý kiến về việc đăng ký của Cộng Đồng CGVN với trên 3,000 hội viên?

ĐGM:

Cộng Đồng CGVN đã được thành lập trước khi Giáo Phận SJ được thành lập. Đối với bất cứ hội đoàn tôn giáo nào, Việc đăng ký là 1 điều rất hệ trọng và cần thiết cho công việc duy trì và phát huy văn hóa, phong tục của họ. Riêng đối với 1 họ đạo,

việc đăng ký còn có ảnh hưởng sâu rộng hơn cho những mục đích kể trên. Tuy nhiên, vì những công việc của CD thiên về phương diện xã hội nhiều hơn, nên CD không bị sự quản trị của Giáo Phận.

Hỏi:

Xin Đức Cha cho biết việc thành lập này có đi ngược lại với Giáo Luật hay không?

ĐGM:

Giáo luật không có một điều khoản nào nói về sự việc này.

Hỏi:

Vậy thì tại sao LM Dương tuyên bố rằng việc thành lập CDCGVN là đi ngược lại Giáo Luật?

ĐGM:

Cha Dương chưa bao giờ trực tiếp trình bày việc này cho tôi nên tôi xin được miễn trả lời và nhường câu trả lời này lại cho chính cha.

PHÓNG VIÊN NGUYỄN MẠNH ĐÀI TRUYỀN HÌNH VN TỰ DO.

Hỏi:

Một trong những đặc điểm của Giáo Luật là đức vâng lời. Xin Đức Cha cho biết những người chống đối có vâng lời Ngài không?

ĐGM:

Ngoài sự vâng lời, Ủy Ban Hòa Giải còn đặt căn bản trên nhiều lãnh vực. Tôi rất mãn nguyện là bản tuyên cáo ngày hôm nay đã làm sáng tỏ những hiểu lầm trước đây. Ngay cả đức Vâng Lời cũng không thể mang lại sự thỏa thuận, không những đúng trong trường hợp này, giữa Họ Đạo và Địa Phận, mà còn trong cả Giáo Hội nữa. Trong Bản Tuyên Cáo, hai ông Thiện và Bài đã tuyên bố lòng trung thành của các ông đối với Giáo Hội và ĐGM. Họ cũng đã công nhận nhiệm vụ bổ nhiệm Cha Chính Xứ của vị Giám Mục và quyết định thành lập

GXTN của Ngài theo Giáo Luật. Vì vậy đây là căn bản cho sự cộng tác và hòa giải và sự vâng lời không phải là yếu tố duy nhất để đạt được kết quả trên.

PHÓNG VIÊN ĐÀI TRUYỀN HÌNH 40:

Hỏi:

Tôi muốn đặt câu hỏi cho ông Bài. Ông đã ký kết trong bản tuyên cáo hoạch định 1 chương trình để thành lập 1 GXTN. Ông có nghĩ rằng việc chấp thuận bản tuyên cáo chỉ để hoạch định những thủ tục cho việc thành lập hay để thực sự thành lập 1 GXTN?

Ông Bài:

Cả hai. Đó là điều mà tôi rất vui mừng và mãn nguyện do sự hòa giải giữa Địa Phận và CĐCGVN.

PHÓNG VIÊN ĐÀI SỐ 2:

Hỏi:

Có lẽ ĐC và các ông cũng đã biết về sự xô xát ra trước cuộc họp báo. Xin các ông cho biết cảm tưởng và dự tính như thế nào để làm giảm bớt sự căng thẳng giữa đôi bên?

ĐGM:

Tôi xin được miễn bàn về sự kiểm soát và tôi cũng không muốn phê bình về sự việc này vì không có đủ dữ kiện và bằng chứng. Tuy nhiên 1 điều chắc chắn là việc này đã xảy ra và cũng đã được giải quyết êm đẹp. Vì vậy cả 2 dữ kiện này có tầm mức quan trọng như nhau. Tôi cũng xin được nhấn mạnh là những giáo dân được hai ông Bài và Thiện đại diện có những tư tưởng khác với những người ủng hộ cha Dương. Bản tuyên cáo cũng đã nói chúng tôi nhìn nhận sẽ không dễ dàng loại bỏ mọi hiểu lầm, xoa dịu mọi xúc động, và hàn gắn mọi tổn thương. Tuy nhiên chúng tôi cương quyết theo đuổi những mục tiêu này vì lợi ích cho Giáo Hội và cho tất cả các giáo hữu VN. Tôi cũng xin mượn lời của Thánh Phaolô đã ví Giáo Hội như một thân thể với nhiều chi thể. Nếu một chi thể nào bị thương tích thì cả thân thể đều khổ đau. Vì vậy dầu chúng ta có tận tụy chữa lành vết thương như thế nào đi chăng nữa, sự bình phục cũng cần một thời gian.

ÔNG THIỆN:

Chúng tôi cũng đã đề cập vấn đề này đến Đức Cha. ĐC có sự phán đoán riêng của Ngài, và giáo dân cũng có sự phán đoán riêng của họ.

ÔNG BÀI:

Về sự việc đáng tiếc xảy ra sáng nay, Ngay từ lúc cuộc tranh đấu bắt đầu, chúng tôi vẫn luôn luôn kêu gọi giáo dân của cả hai bên hãy tôn trọng nguyên tắc bất bạo động. Ngày hôm nay chúng tôi đã đạt được sự thông cảm giữa TGM và CĐCGVN. Tuy nhiên chúng tôi chưa có được sự hòa giải giữa Cha Dương và nhóm ủng hộ của cha với chúng tôi.

PHÓNG VIÊN BÁO TÍN HỮU:

Hỏi:

Nguyên nhân nào thúc đẩy Ngài hủy bỏ vạ tuyệt thông của 2 ông Bài và Thiện và khi nào thì sự hủy bỏ này có hiệu lực?

ĐGM:

Những lý do về sự hủy bỏ vạ tuyệt thông đã được liệt kê trong bản tuyên cáo: Hai ông đã đồng ý gia nhập Ủy Ban Hòa Giải, hai ông đã nhìn nhận quyền của ĐGM về vấn đề thành lập GXTN và bổ nhiệm cha Chánh Xứ, và hai ông đã đồng ý dùng tài lãnh đạo và ảnh hưởng của mình để làm sáng tỏ những hiểu lầm xưa nay về 2 vấn đề kể trên. Nguyên nhân chính yếu của vạ tuyệt thông này không phải căn cứ vào ý kiến hay sự tranh đấu, mà dựa vào sự ngăn trở cha Chánh Xứ được bổ nhiệm không thể thi hành các mục vụ. Vì vậy điểm chính của bản tuyên cáo là tôi không tìm thấy bằng chứng nào để nghi ngờ khả năng và quyết tâm của cha Dương để phục vụ giáo dân và chiếm được lòng kính trọng, sự tín nhiệm và sự hợp tác của họ, nếu cha được tự do thi hành chức vụ.

PHÓNG VIÊN BÁO S.F. EXAMINER:

Hỏi:

Tôi muốn đặt câu hỏi cho 2 ông Bài & Thiện:

1. Giáo dân của 2 ông có còn chiếm đóng Họ Đạo nữa hay không?
2. Trên đường đến phòng họp báo, tôi thấy có rất nhiều băng hiệu "NO, FATHER DUONG". Hai ông dự tính như thế nào để giáo dân chấp nhận Cha Dương?

Ô. BÀI:

Về vấn đề chiếm đóng Họ Đạo, tài sản của Giáo Hội thuộc về giáo dân, chúng tôi là giáo dân nên chúng tôi được phép sử dụng. ĐGM DuMaine như là vị quản trị. Trong giai đoạn hiện tại đang có sự xung khắc giữa vị quản trị và người sử dụng và chúng tôi đang tìm cách giải quyết vấn đề. Vì vậy lời buộc tội chúng tôi chiếm đóng tài sản Giáo Hội là không chính xác và không công bằng.

Về vấn đề Cha Dương, bản tuyên cáo có nói rằng ĐGM đã cẩn thận duyệt xét những điều phản đối và những ý kiến do chúng tôi trình bày 1 cách rõ ràng, liên quan đến việc bổ nhiệm Cha Dương. ĐC cũng đã duyệt xét lại những lý do riêng của Ngài về việc bổ nhiệm đó. Tuy nhiên, Ngài không tìm thấy bằng chứng nào để nghi ngờ khả năng của Cha Dương. Vì vậy chúng tôi xin dành cho giáo dân cơ hội để trình đạt thẳng với Ngài những bằng chứng khác.

Ô THIỆN:

Cho rằng chúng tôi chiếm cứ Họ Đạo là điều không đúng. Chúng tôi đã sử dụng cơ sở được trên 5 năm. Và kể từ ngày cha Dương bị giáo dân ngăn trở vào Họ Đạo đến nay, cổng Họ Đạo luôn luôn mở rộng. Chúng tôi đã không ngăn trở ai vào Họ Đạo, kể cả cha Dương. Vì vậy nếu ghép cho chúng tôi tội chiếm cứ Họ Đạo bất hợp pháp và ngăn trở dân chúng vào Họ Đạo, điều này hoàn toàn sai. Về việc quý vị thấy một vài bằng hiệu "NO FR. DUONG", điều này ngoài sự kiểm soát của chúng tôi. Họ có quyền phát biểu tư tưởng của họ. Chúng tôi không thể nào bắt họ phải giữ kín.

(còn tiếp)

ÂN NHÂN ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA

Bé Lâm Trang Dzung	50.00
1 vị Ấn danh	20.00
Cậu Tân	5.00
Anh Anh	20.00
Minh Thư	100.00
Ấn Danh	10.00
Bà Hợi	40.00
Nguyễn Kim Dung	30.00
Bổ già	20.00
Bà Vũ Thị My	100.00
Ban Kiến thiết Họ Đạo tặng Chính Nghĩa	90.00
Nguyễn Dung	20.00
1 vị Ấn danh ở Ban Xã Hội	50.00
Anh Chị Hồ	50.00
Cô Trần Bội Hoàn	20.00
Đoàn Hữu Phúc	15.00
1 vị Ấn danh ở đường LaNai	20.00
Như Nguyễn	10.00
Anh Sơn	5.00
Bổ chung	345.07

TRÍCH THƯ CỦA LÃO Y-SĨ NGUYỄN VĂN HUYỀN:

Tiện thể gọi là một chút, mong lão xin gửi \$40.00 để chi về cước phí, quý Ông vui lòng nhận sự thân ái mến tặng của chúng tôi.

Sau đây xin kính chúc Quý vị cũng toàn ban Giáo Xứ ngày càng vững tay lái, chèo bởi bát cây để con thuyền Giáo Xứ của chúng ta được tới cùng đích đã ước mơ. Đó cũng là một mong ước của chúng tôi.

Chúng tôi thay mặt toàn thể Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam chân thành cảm ơn sự ủng hộ của quý vị cho tuần báo Chính Nghĩa

ĐÓN ĐỌC CHÍNH NGHĨA

THẦN HỌC TRANH ĐẤU

(Theology of Struggle)

HỒ SINH GIANG TỬ

(tiếp theo)

Tóm tắt những kỳ trước:

Nhân cuộc tranh đấu của CĐ Công Giáo San Jose chúng tôi muốn tìm hiểu quan điểm thần học công giáo về vấn đề này như thế nào.

Trước hết chúng tôi phân biệt hai chữ tranh đấu khác với chữ tranh luận mà Tòa Giám Mục San Jose dùng để ám chỉ cuộc biến động này. Nó cũng khác với hai chữ tranh chấp mà Linh mục Nguyễn Đức Thiệp (thường được gọi lầm là Sứ Giả Tòa Thánh) dùng để làm sai lạc thực chất của cuộc biến động.

Một cuộc tranh đấu chính đáng dựa trên ba yếu tố căn bản: quyền lợi, quyền bính, và trật tự liên hệ.

Tranh đấu chính đáng thì bảo vệ quyền lợi hợp pháp. Cộng đồng San Jose tranh đấu cho có nhà thờ VN. Đó là quyền lợi thiêng liêng đã được Công đồng Vatican II, ĐGH Phaolo VI, Giáo Luật do ĐGH Gioan Phaolo ban hành 1983 xác nhận.

Tranh đấu chính đáng thì tôn trọng quyền bính nhưng lại chống đối những hình thức sai lạc trong việc sử dụng quyền bính ấy. Lãng quyền, lạm quyền, tiếm quyền là ba hình thức sai lạc chính. Không lập giáo xứ VN là lãng quyền chẳng khác gì

Đức Giáo Hoàng Honorius (625-638) đã sa ngã bốn phạm và bị rút phép thông công. Nếu có khác thì chỉ vì sự việc có tầm mức hệ trọng hơn kém mà thôi.

Đấng Bản Quyền đã lạm dụng quyền trong hành động vì không muốn nhìn nhận "quyền" của giáo dân để tìm một hình thức dung hòa, không muốn đối thoại với con chiên mà Công Đồng Vatican II đòi hỏi, không tham khảo với các giám mục đã lập giáo xứ VN để tìm phương thức tốt nhất cho sự thánh thiện của giáo hữu VN.

Người Công Giáo VN đã bị tiếm quyền vì nhà thờ là môi trường nuôi dưỡng phát huy ngày về của họ. Ngày xưa Giáo Hội lỗi lầm khi lên án Galileô vì đã tiếm quyền khoa học của nhà thiên văn chứng minh trái đất quay quanh mặt trời. Ngày nay các giáo dân cũng đang bị tiếm quyền "hồi hương" hoặc ít ra cản trở họ thi hành quyền đó.

Tranh đấu chính đáng thì bảo vệ trật tự. Đặc tính thứ ba này được soi sáng bởi mẫu gương chói lọi của Thánh Catarina Siena. Thánh Nữ xuất thân từ một gia đình nông dân, học thức không có, nhưng đã tranh đấu thế nào. Xin đọc giả xem những dòng sau đây:

Gọi là Dòng Ba (The Third Order) vì Dòng Đa Minh (Dominican Order) được thành lập năm 1215 có ngành kinh hội (Conventual) và ngành bản triều (secular) rồi đến ngành Dòng Ba. Xét về Hội Dòng Ba Đa Minh lúc bấy giờ có những điều luật như sau:

1. Giữ chay mọi ngày trong Mùa Vọng và Mùa Chay, tất cả các ngày thứ 6 quanh năm và những ngày khác Hội Thánh dạy.

2. Chỉ ăn thịt các ngày Chúa nhật, thứ ba, thứ năm. Còn những ngày khác quanh năm đều kiêng thịt (trừ khi có những lý do thật đặc biệt để được miễn trừ).

3. Mọi ngày đều thức dậy khoảng 3 giờ sáng để đọc kinh Sáng (Matins) và trong Mùa Vọng và Mùa Chay thì thức dậy hai lần ban đêm để đọc thêm kinh nguyện.

4. Áo dòng Đa Minh phải được mặc theo đúng qui tắc như tay áo phải quá cườm tay và dây lưng da ở trong tà áo phủ ngoài.

5. Kinh nhật tụng phải đọc hàng ngày, nếu không thể thì đọc 77 kinh lạ Cha và kính Mừng chia theo các giờ nhật tụng cùng đọc 2 lần kinh Tin Kính. Và kính Tạ Ơn trước và sau bữa ăn.

Đó là sơ lược những luật của Dòng Ba Đa Minh

mà Catarina muốn xin gia nhập. Bà Lapa cực lực phản đối ý kiến này và Bà tìm gặp cả Bà Bê Trên Cả để chống đối ý nguyện của con. Bà Lapa thật buồn khi thấy mấy nữ tu đến thăm hỏi và tìm hiểu Catarina. Catarina được hội đủ điều kiện và được chấp thuận. Nhưng Bà Lapa thì ngày đêm thờ dãi và lắc đầu. Và cuối cùng Bà cũng phải nhượng bộ và tham dự ngày Catarina tuyên nhập Dòng Ba Đa Minh.

Catarina không nghĩ đây là một chiến thắng mà khởi sự tổ chức lại cuộc sống theo Chúa muốn. Cô gái 16 tuổi đi sâu vào kết hiệp nhiệm màu với Chúa. Mỗi ngày chỉ ngủ nửa giờ trên tấm ván khô cứng mà Catarina gọi là “trả nợ giấc ngủ cho thể xác” (“paying the debt of sleep to the body”). Lúc này Catarina xuất thần thường xuyên, lâu giờ và hầu như sau mỗi lần rước lễ y như nàng đi vào trạng thái linh mê. Dòng Đa Minh chia làm 2 phe và phe hoài nghi thắng thế nên áp đặt bề trên của Catarina ra lệnh cho nàng không được rước lễ thường xuyên. Nhưng rồi cũng phải cho nàng rước lễ đôi lần chứ! Và cứ mỗi lần như vậy Catarina lại ngất lịm, các chị khác vội mang khởi nhà thờ và chỉ hồi tỉnh vào buổi chiều trưa. Bây giờ Catarina bắt đầu học chữ và những ngày qua đi với những khổ đau về ma quỷ hành hạ, rối loạn tâm thần về đức tin bị thanh thử. Cho đến một ngày nàng được kết bạn trăm năm với Chúa Giêsu trong thị kiến có Chúa Giêsu, Đức Mẹ, Thánh Gioan, Phaolo, Đa Minh, David và các cơ binh thiên thần hiện đến, đó là kết quả của một cuộc tinh tâm lâu dài và Chúa chuẩn bị giai đoạn mới cho Catarina.

Công tác Dòng Ba Đa Minh là giúp đỡ các bệnh viện, vì vậy Catarina quen thuộc với mọi tổ chức từ thiện, không những bệnh viện, chuẩn viện mà cả những khách viện để đón tiếp lữ hành và nhi viện chăm sóc trẻ mồ côi. Những người thiện chí lập thành một hội đạo đức (pious confraternity) hiến dâng thời giờ và tiền của điều hành những công tác từ thiện chăm sóc người nghèo. Tất cả hội viên phải dự lễ mỗi ngày, đọc kinh nhật tụng, giữ lặng nghe sách trong bữa ăn và sống những khu riêng biệt. Catarina sống chung với họ và cùng họ làm nhân chứng cho tình yêu Chúa.

Bây giờ là thời kỳ linh Pháp áp đặt vào ĐGH Boniface VIII bắt vị Đại Diện Chúa Kitô phải rời giáo đô sang Avignon bên cạnh dòng sông Rhône ở tỉnh Provence miền Nam nước Pháp. Roma trở nên tiêu điều. Tình trạng hỗn loạn diễn ra khắp nơi trong nước Ý. Và ĐGH điều hành giáo hữu tại Ý bằng vị đặc sứ người Pháp chỉ tạo thêm hiểu lầm,

đụng độ hơn đem đến an bình và tình thương.

Thành phố Siena bắt đầu chiến tranh với Perugia, Florence với Pisa, Milan với Bologna. Ở Roma sự đụng độ giữa Đặc Sứ Giáo Hoàng và các bá tước cùng dân chúng trong giáo đô. Pháp chiến tranh với Anh. Hình như không thể có bình an trừ khi ĐGH trở lại Roma. Thánh Bridget Sweden đã tiên tri rằng giáo hội phải trải qua những tháng ngày thê thảm cho đến khi ngai tòa Giáo hoàng thoát được xích xiềng của vua Philip the Fair.

Và thực vậy ĐGH Urban V lên ngôi 1362 thì có quyết tâm trở về Roma, dù vua Pháp chống đối, Ngài một mực đi theo hướng dẫn của Chúa Thánh Thần. Rời Avignon 30-4-1367 và tới Roma 4-6 trước sự đón tiếp hân hoan của tất cả châu thành. Vị bá tước trách nhiệm giáo đô đã dâng chìa khóa cho ĐGH và đón Ngài với một đoàn rước vô cùng long trọng vào pháo đài Saint Angelo. Mấy tháng sau, những ngày vui mừng, ĐGH nhìn giáo đô đổ nát Ngài đã òa lên khóc, quì hàng giờ bên mộ Thánh Phêrô nứt nở.

Tin tức ĐGH về Roma đã tạo một âm vang lớn trong lòng Catarina. Lúc này nàng 20 tuổi và có thêm những người đàn bà quý phái đạo đức bảo trợ như Cecca, hay linh mục Bartolomeo. Thời gian này danh tiếng và sự khôn ngoan đặc biệt Chúa cho Catarina đã vang xa. Và cùng khoảng 1368, thân phụ của nàng đã từ trần đột ngột. Trái với mọi người, Catarina vui mừng và nói:

“Tôi đã nhìn thấy linh hồn ba tôi rời bỏ thân xác và lên thẳng thiên đàng.”

Dòng Phanxicô qua linh mục Lazzarino kịch liệt chống đối chi Dòng Ba Đa Minh. Ảnh hưởng của Cha Lazzarino thật lớn vì Cha là giảng sư của Phân khoa Triết học Đại học Pisa. Nhưng một lần kia Cha đến gặp Catarina để thêm bằng cứ chống đối, lại chính là thời cơ Catarina chinh phục Cha. Và Cha trở nên một đệ tử của Catarina từ ngày hôm ấy.

Tiếp theo là những ngày xuất thần của Catarina. Một hôm Chúa nhật tháng 8 năm 1370, cả nhà thờ nhốn nháo đến nỗi Cha chủ tế không thể giảng được nữa vì dân chúng truyền miệng nhau trong nhà thờ: Catarina đã chết rồi!

Tất cả tuần đến thì đột nhiên nàng từ sắc diện xanh xám đã lấy lại màu hồng hào tự nhiên. Nàng tỉnh lại quay mặt vào tường khóc hai ngày hai đêm. Sau này nàng chỉ nói: “Vidi arcana Dei (Tôi đã nhìn thấy những bí ẩn của Thiên Chúa) và bây giờ tôi trở lại ngục thất của thể xác.” Sau này mỗi khi nhắc đến biến cố này Catarina nói với một sự xúc động đặc biệt.

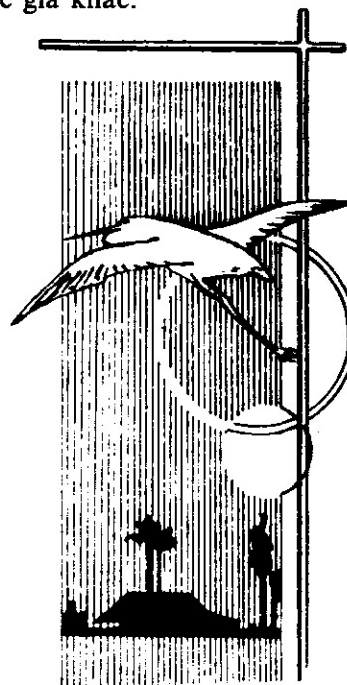
Nhưng đến mùa thu tin đồn ĐGH Urban có ý định trở lại Avignon. Ba năm sống tại Roma, sức khoẻ của ĐGH suy yếu trầm trọng. Một bên Hồng y đoàn đa số là người Pháp muốn trở lại quê quán cũ. Một đảng ĐGH nghĩ nếu Ngài ở Avignon sẽ làm cho chiến tranh giữa Pháp và Anh sớm kết thúc. Dĩ nhiên chính quyền Roma tìm mọi cách ngăn cản đến cả Thánh Bridget Sweden yết kiến ĐGH để nài xin, ĐGH không thay đổi nữa. Và 5-9-1370 ĐGH rời Roma để lại một sự trống vắng và khủng hoảng. Nhưng ĐGH đâu biết rằng chỉ 3 tháng sau Ngài từ trần. Và 30-12-1370 Hồng y Peter Roger de Beaufort mà Thánh Bridget Sweden rất kính phục được chọn làm Giáo hoàng có danh hiệu Gregorio XI.

Đây đến giai đoạn Catarina có đồng thêm đệ tử làm thành tổ chức như kiểu một gia đình và ai nấy đều gọi Catarina là “mẹ” và nàng ban huấn từ cho từng tâm hồn. Thí dụ với một linh hồn yếu đuối thì Chị Thánh nói: “Dục tính là một sự lừa dối dựa trên những ảo giác tội lỗi nhất”. Với một người tiến bộ: “Hãy ghét bản thân mình và luôn luôn nghĩ đến cách chịu đựng vì phải yêu kẻ ghét mình”. Người sẵn sàng hy sinh thì: “Hãy tâm thành một lời nguyện cầu của hành động, vì hành động là bông hoa tràn hương thơm của tâm hồn” và tiếp: “Người lành thánh là một lời cầu nguyện.”

Catarina cũng có được những thư ký tốt và nàng có thể đọc cho 3 thư ký trả lời những bức thư có nội dung khác nhau mà không hề lẫn lộn. Hương thơm nhân đức, những khôn ngoan Thiên Chúa ban cho đã làm cho ảnh hưởng của Chị Thánh vượt ra ngoài thành phố Siena. Nhiều bậc vị vọng đạo đời đến xin ý kiến hoặc viết thư giúp giải quyết những rắc rối về nhiều phương diện. Tầm hoạt động của Catarina thật bao trùm cả Âu Châu. Nàng thường dặn nhóm thân hữu: “Bạn không được yêu Chúa để cho bản thân đâu. Hãy học để giúp kẻ khác như giúp chính mình.”

Vì nhiều lời tố cáo Catarina giả hình, ăn chay liên tục là một hoài nghi, giải thích thánh kinh một cách kỳ lạ là dấu bệnh tâm trí nên Tỉnh Dòng Đa Minh mở một cuộc điều tra ở Florence và gọi Catarina đến đối chất. Sau gần hai tháng trời. Catarina đã làm sáng tỏ các vấn đề thánh kinh tu đức, nhiệm hiệp. Chị Thánh đã thắng và từ nay được rước lễ nhiều hơn. Nhờ vậy Catarina biết được những bậc thông thái và chức vị của Tỉnh Dòng Đa Minh.

Catarina rất nhiệt thành kêu gọi đoàn ngũ hóa Thập tự quân để chiếm giữ những nơi thánh. Thư gửi khắp nơi. Sự hưởng ứng rầm rộ. Nhất là Nữ Hoàng Joanna ở Naples có biệt hiệu Nữ Hoàng Jerusalem nhận nâng đỡ tổ chức. Một trật, ĐGH hăng say trong vấn đề này, Ngài đã gửi sắc lệnh cho Dòng Anh Em Hèn Mọn, cho Tỉnh Dòng Đa Minh tham gia tổ chức. Khi thêm tài liệu, Catarina thưa trình ĐGH về nguyện ước của mình kèm theo thư ủng hộ của Nữ Hoàng Hung Gia Lợi và những người thế giá khác.

Nàng cũng làm chuyến du thuyết đến Pisa và sự thành công thật mỹ mãn. Nhưng vì Đắc Sứ Giáo Hoàng ngày tạo thêm những mâu thuẫn nên hầu như cả nước Ý đứng lên chống Giáo hoàng. Phong trào Thánh chiến bị ngưng lại. Ngày đêm Catarina cầu nguyện cho sự đen tối chấm dứt. Trong Hội đồng Hồng y đầu năm 1372 ĐGH Gregorio ngó ý định trở về Roma. Điều ấy là điềm lành cho nước Ý vẫn hồi hòa bình. Nhưng tin buồn lại tìm tới, ĐGH Gregorio mới phong 9 hồng y mà trong đó 7 vị là người Pháp, một Ý, một Tây Ban Nha. Trong số 7 vị người Pháp thì 3 vị là dòng họ của Giáo hoàng. Vì vậy Catarina gửi bức thư thứ hai cho Đức Giáo Hoàng:

“Con đã ở Pisa và Lucca cho đến bây giờ để khuyến khích giáo dân đừng tham gia vào phong trào chống đối Đức Giáo Hoàng. Nhưng họ rất hoang mang vì không nhận được một lời khích lệ nào từ nơi Đức Thánh Cha mà cứ bị đe dọa thúc bách từ phía đối nghịch nhưng cho đến nay họ một mực trung kiên. Con nài xin Đức Thánh Cha viết thư cho Quý tộc Pietro Gambacorti về vấn đề này và xin ĐTC làm ngay đừng trì hoãn. Con được nghe ĐTC đã đặt những hồng y mới. Con tin rằng sự thiết lập này sẽ làm vinh danh Chúa và ích lợi cho ĐTC nếu ĐTC tuyển chọn những vị tràn đầy thánh đức. Làm khác đi, thì đấy là một xỉ nhục cho Chúa và tai họa ghê gớm cho Hội Thánh. Chúng ta đừng ngạc nhiên nếu sau này Chúa gửi hình phạt và roi vọt vì đấy là điều phải lẽ. Con xin ĐTC hãy làm những việc phải làm cách can trường và với lòng kính sợ Chúa. Con cũng nghe ĐTC sắp đề cử Cha Bê Trên Cả Dòng chúng con vào chức vụ mới. Thế nên con cũng xin ĐTC vì tình yêu Chúa Giêsu bị đóng đinh hãy cho chúng con một vị khác tốt lành và nhân đức, vì Dòng chúng con cần vị như vậy vì có quá nhiều cổ lũng. ĐTC có thể thảo luận vấn đề này với Bá Tước Niccolo da Osimo và Đức Tổng Giám Mục Tronto. Con cũng sẽ viết thư cho các vị ấy.”

Kết thư Catarina không quên khích lệ ý kiến ĐGH về Roma.

6-1-1376 ĐGH Gregory gửi tín điệp cho nước Ý với ý định trở lại Roma để “sống và chết ở Roma”. Dầu vậy tình hình không đơn giản chút nào. Khi Đức Giáo Hoàng về Avignon thì các vương quốc nhỏ thuộc lãnh địa Giáo hoàng dần dần tuyên bố độc lập không chịu đóng thuế và liên lạc với Đặc Sứ Giáo Hoàng (Papal Legate). Hầu như các quận vương đều một mực chống đối như Assisi, Spoleto, Ascoli, Civita Vecchia, Forlì và Ravenna, đặc biệt Florence quá ngang bướng bị ĐGH kết án ngày 11-2-1376 và đòi đại diện phải có mặt tại Avignon để trả lời. Catarina liền viết thư trình bày sự kiện với một nhận xét khách quan:

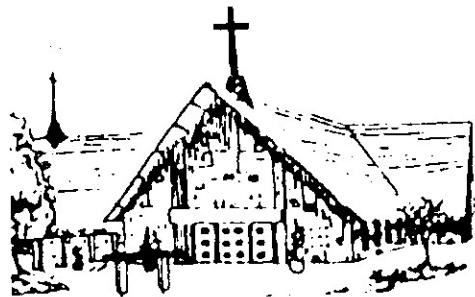
“Con nài xin ĐTC nhân danh Chúa Kitô Bị Đóng Đinh mà ban cho con lòng xót thương: hãy chiến thắng điều ác bằng lòng nhân hậu. Chúng con thuộc về Đức Thánh Cha. Con biết rằng họ đã nhận ra họ làm lẫn, dù họ không có lời bào chữa cho những lỗi lầm ấy, nhưng nếu xét những lỗi lầm, bắt công, tội lỗi mà họ đang chịu, lại phát xuất từ những mục tử và những nhà cai trị bất hảo, thì hình như họ lại không thể làm khác được. Vì khi họ nhận thức những hương vị hôi hám từ cuộc đời của các chủ chăn (họ là quỷ nhập thể, ĐTC biết) thì họ đã rơi vào

tình trạng mù tối như Philatô vì sợ mất chức vị đã giết Chúa Kitô, họ cũng vậy vì không muốn mất thế đứng đã phải chống đối ĐTC. Thế nên, con xin ĐTC thương xót họ. Con có thể quả quyết, nhân danh Chúa Kitô hiển linh dưới thế và vinh hiển trên trời rằng, nếu ĐTC hành động như thế mà không cần tranh cãi hoặc nóng nảy thì tất cả họ sẽ đến gục đầu vào lòng ĐTC với trọn niềm hối hận. Và rồi ĐTC sẽ vui mừng và cả chúng con nữa, vì ĐTC đã đưa chiến lạc vào đoàn chiến Hội Thánh Chúa. Và lay ĐTC, nguyện ước thánh thiện của ĐTC và ý muốn của Thiên Chúa sẽ hoàn tất trong sự thực thi chương trình Thập Tự Quân. Hãy giờ cao ánh hào quang của Thánh Giá và ĐTC sẽ thấy chó sói trong đoàn chiên. Bình yên, bình yên, bình yên! Chớ gì chiến tranh sẽ không trì hoãn thời gian thanh thoát này.”

Kết thúc bức thư Catarina nhắc nhở ĐTC về việc trở về Roma như một tiếng gọi nhiệm mầu từ Thiên Chúa:

“Lạy ĐTC, con chết vì u sầu nhưng không sao chết được. Xin về, xin về Roma, và đừng chống lại ý của Chúa là Đấng kêu gọi ĐTC và đoàn chiên khát khao mong mỏi ĐTC nắm giữ nơi Đấng tiền nhiệm và gương mẫu của ĐTC là Thánh Phêrô Tông Đồ. Vì ĐTC, Đại diện Chúa Kitô, sẽ an nghỉ nơi ngai tòa dành riêng cho ĐTC. Vì vậy, xin trở về, trở về và đừng trì hoãn.”

Một trật Catarina cũng can ngăn Florence hãy tìm cách đi đến hòa giải: “Quý Ngài có thể coi thường Máu Chúa Kitô sao? Và nếu quý Ngài nói với tôi rằng: Tôi không khinh thường Máu Chúa Kitô, tôi sẽ trả lời rằng không đúng. Ai coi thường Đấng Đại Diện là khinh thường Máu Chúa vì ai xúc phạm điều một sẽ xúc phạm điều hai, vì cả hai liên đới với nhau. Tại sao quý Ngài có thể nói rằng tôi xúc phạm đến thân thể mà không xúc phạm đến bảo huyết ở trong thân thể. Quý Ngài không biết rằng Hội Thánh gìn giữ trong mình Bảo Huyết Chúa Kitô sao?”

Phái đoàn Florence đi đến Avignon có đem theo một thư của Catarina đệ trình ĐGH. Catarina xin ĐTC chuyển những linh mục bất xứng, xin dời về Roma và tổ chức Thập Tự Quân. Đây là một đoạn thư xin ĐGH về Roma:

“Khi vì bất cứ một lý do gì Đức Thánh Cha trì hoãn việc trở lại Roma. Hãy trở lại lập tức. Hãy trả lời Thánh Thần gọi Đức Thánh Cha. Con nói với ĐTC là hãy về và đừng đợi lâu hơn nữa vì thời gian không chờ đợi ĐTC. Hãy can trường đừng sợ hãi. Hãy đáp lại tiếng Chúa kêu gọi ĐTC về nhận ngài tòa huy hoàng của Mục Tử Cao Cả, Thánh Phêrô, mà ĐTC là người kế vị. Hãy phục hưng cho Giáo Hội một tình yêu nồng nàn đã mai một. Giáo hội đã ra là lướt vì những kẻ ác tâm đã hút hết máu huyết của Hội Thánh. Là một đàn bà tội lỗi như con, con cũng không thể chờ đợi lâu hơn nữa: đang sống mà con có cảm tưởng chết dần mòn.... xin ĐTC hãy trở về.”

Nhưng phái đoàn Florence không nghe lời hướng dẫn của Catarina và đã làm cho ĐGH nổi nóng và ra vạ rất nặng cho cả dân thành. Catarina không ngừng can thiệp và gửi một thư khác cho ĐGH:

“Hình như Chúa tốt lành biến đổi chó sói dữ thành chiên hiền hòa. Con đang trên đường đến ĐTC để đưa họ vào lòng hiền phụ. Con đoán chắc ĐTC sẽ đón nhận họ như là một người cha không kể chi đến những điều họ đã làm phiền hay quấy nhiễu ĐTC...” Rồi một đoạn khác Catarina nói đến vấn đề trở lại Roma:

“Xin ĐTC về trước tháng 9 nếu có thể được; bằng không xin ĐTC chớ trì hoãn sau tháng 9. ĐTC chớ chú tâm đến những chống đối nhưng trở về như một nam nhi can trường không biết sợ là gì. Xin ĐTC quan tâm cho, cuộc đời ĐTC giá trị không phải vì có hùng binh hộ tống mà bằng Thánh giá trong tay như một chiến hiền từ.”

Và Catarina làm chuyến viễn hành Avignon để giữ vững tinh thần cho ĐTC vì biết rằng ĐTC đang gặp bao trở lực từ khắp mọi phía cản ngăn Ngài trở về Roma. Tình thế thật căng thẳng, 27-5-1376 ĐTC giao cho Hồng Y Robert of Geneva với sáu ngàn bộ binh và bốn ngàn kỵ binh rời điện Avignon để sang Florence thi hành lệnh phạt vạ, thì 18-6 phái đoàn Catarina đến Avignon. Catarina nói tiếng Ý theo thổ âm Tuscan, ĐGH không hiểu nên phải nhờ Cha Delle Vigne thông dịch qua Latin. Catarina đệ trình ba thỉnh nguyện: xin tái tạo hòa bình với Florence, xin ĐTC rời về Roma, xin tổ chức Thập Tự Quân.

Dù ngôn ngữ bất đồng nhưng qua cử điệu, nét mặt và phần siêu thoát xuyên qua đôi mắt, ĐTC đã giải quyết với Catarina:

— Catarina được ủy thác đại diện cho ĐTC để thương thảo hòa bình với Florence “miễn là cho vinh danh Hội Thánh”.

— Ngài nhất quyết rời Avignon vào tháng 9 theo Catarina nói trong thư.

— Thập Tự Quân sẽ được tổ chức sau khi thế giới Công giáo vẫn hồi hòa bình.

Nói thế, nhưng tình tình ĐGH Gregorio XI rất dễ thay đổi, người nhỏ nhắn, nét da xanh lợt sức khỏe mỏng dòn và sự chịu đựng không được dẻo dai. Nên sau cuộc yết kiến tin tức lọt ra ngoài, ĐGH bị giáo triều làm áp lực dữ dội để Ngài bỏ ý định về Roma. Cùng lúc các hồng y, chính phủ Pháp bao vây phái đoàn Catarina và tung ra nhiều tin thất thiệt về cách sống và tư tưởng của “con mẹ điên Catarina” (lời một vị hồng y) để làm ĐTC nản lòng. Chính phủ Pháp đặt một thứ thuế áp đặt vào giới tu sĩ. Catarina lập tức can thiệp.

Tình hình mỗi lúc như ngưng trệ. Đại diện của Florence cả tháng 7 chưa tới khiến ĐTC hoài nghi mà tưởng rằng Florence đánh lừa Catarina và lập thế trận “hoãn binh chi kế”. Khi đại diện Florence đến, lại không công nhận vai trò trung gian của Catarina và muốn nói chuyện thẳng với ĐGH nhưng ĐGH chỉ cử hai Hồng y thảo luận với họ và chẳng đi đến kết quả nào hơn trước.

Việc ĐGH về Roma đã làm vua nước Pháp Charles V ái ngại bèn cử Louis là em vua, bá tước miền Anjou đến khuyên nhủ ĐGH bỏ ý định này. Một ngày kia có ba vị giám mục đến gặp để khảo sát về giáo lý của Catarina nhưng đến chiều tối các vị không tìm ra những điểm sai lầm nào đành chịu sự thất bại. Các hồng y người Pháp, thân phụ và anh em dòng họ của ĐGH thì nhiệt liệt công kích Ngài dữ dội. ĐTC vẫn chưa định được ngày về. Tháng 8 qua đi trong trì trệ. Catarina mỗi ngày thấy cảnh ăn mặc xa hoa của giáo triều thì chán nản nhưng sự

mạng của nàng không cho phép nàng nản lòng. Catarina viết cho ĐTC mỗi ngày lúc thì van xin, lúc thúc bách, lúc như giận dữ, lúc như thuyết phục. Đây là một đoạn trong bức thư 7 gửi ĐGH:

"Con đã nhận được thư ĐTC bàn rằng các hồng y quan niệm rằng ĐGH Clemente IV không làm gì mà chẳng hỏi các hồng y thân cận. Và dù khi ý kiến của Ngài hay hơn của các vị khác mà vẫn hỏi ý kiến của các vị ấy. Lạy ĐTC, họ ghi nhớ ĐTC Clemente IV nhưng họ không nhớ ĐTC Urban V. Khi Ngài hoài nghi một vấn đề nào thì hỏi ý kiến; nhưng khi đã chắc một vấn đề nào, như ĐTC chắc về sự trở về Roma, thì Ngài không chờ ý kiến của cố vấn, nhưng Ngài theo ý mình và không sợ bất cứ ai chống đối."

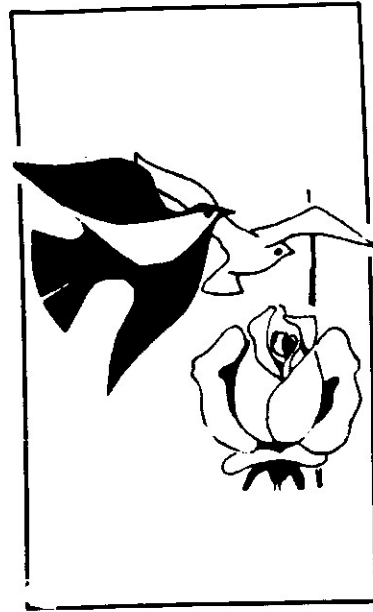
Catarina đã có những dòng thư thúc ĐTC đến độ như ép buộc:

"Con van nài ĐTC nhân danh Chúa Giêsu Bị Đóng Đinh để về Roma cách mau chóng. Hãy dùng mưu tính thánh thiện là coi như trì hoãn một ngày nhưng lại khởi hành gấp rút và ĐTC sẽ sớm thoát được cảnh chán nản và mệt mỏi. Hãy mau lẹ và đừng sợ hãi chi hết. Nếu Chúa ở với ĐTC, ai có thể chống lại được. Hãy vội vàng đến với Bạn Trăm Năm đang mỗi mòn trông chờ ĐTC đem lại về huy hoàng thưở trước. Con không dám nhiều lời làm phiền ĐTC vì con còn quá nhiều điều phải thưa. Con xin ĐTC tha thứ cho những quá đáng."

Khi đoàn tàu đón chờ ĐTC ở Marseilles, thì có nguồn tin báo động có nhóm người mưu sát ĐGH. Và dựa vào tin tức nguy tạo này toàn thể các hồng y can ngăn ĐGH trì hoãn sự trở về Roma. Catarina lại một phen đương đầu với các vị này và gửi thư lên ĐGH:

"Theo như điều con biết, thì họ muốn làm cho ĐTC sợ mà đình hoãn việc trở về như họ đã đưa tin: 'ĐTC sẽ bị giết'. Con xin thưa với ĐTC nhân danh Chúa Giêsu Bị Đóng Đinh là ĐTC đừng sợ bất cứ gì. Hãy đi! Tiến lên như một nam nhi, như một hiền phụ. Con khẳng định rằng ĐTC không cần phải sợ bất cứ điều gì. ĐTC đã có dự định đi. Xin hãy đi. Đi một cách êm đềm không chút lo lắng. Hãy bình tâm và chớ sợ. Không có chi đáng sợ cả. Cha Raimondo đã nhắc con cầu nguyện nhiều cho ĐTC. Con đã làm và thấy rằng không có trở ngại gì cả. Con hằng cầu nguyện trước và sau Rước Lễ và con thấy không có một dấu chỉ nào về chết chóc hay tai họa nào hết."

Tin mưu sát chưa nguôi, tin bỏ thuốc độc lại tới khiến cho ĐTC người có bản tính nhút nhát lại càng bản khoăn lo lắng hơn nhiều. Tin này đến từ một bức thư của một người rất đạo đức cho hay khi về tới Roma ĐGH sẽ bị bỏ thuốc độc mà chết.

Bức thư được trao cho Catarina để góp ý. Đây là một phần nhận định của Thánh nữ trong thư trả lời cho ĐGH:

"Theo như những sự con đã xem và hiểu được thì con không tin rằng bức thư nặc danh kia do một người đạo đức viết ra; không đạo đức vì dư âm của các chữ đã dùng; đó là nguy tạo. Mà người viết bức thư ấy đã không biết nghệ thuật nguy tạo nữa. Nên kẻ đó hãy đi học trở lại, sự hiểu biết còn kém hơn một đứa bé. Có vẻ như con người ấy chưa nọc độc, một đảng giải thích sự trở về của ĐTC là đúng, là thánh thiện; và một đảng nói rằng thuốc độc sẵn sàng cho ĐTC. Người ấy còn cố vấn cho ĐTC gửi những người đáng tin tưởng đi trước để có thể khám phá ra thuốc độc trong các chai lọ trên bàn ăn và việc khám phá cần phải làm đều đặn từng ngày hoặc từng tháng hay từng năm. Thực vậy con đoán chắc với ĐTC rằng loại thuốc độc như thế có thể tìm thấy ngay trên bàn ăn ở Avignon và các thành phố khác như thấy ở Roma, và cũng phải khám phá như vậy đều đặn từng tháng từng năm hay kỹ hơn nữa như người mua thuốc độc muốn và thuốc ấy tìm ra ở khắp mọi nơi. Con quả quyết bức thư gửi đến cho ĐTC không phải do đầy tớ của Chúa mà ĐTC đã chọn, mà nó được viết không xa mà lại khá gần và bởi đầy tớ của Ma Quỷ, kẻ chẳng kính sợ Thiên Chúa. Con cầu xin lòng nhân hậu Chúa một ơn rằng rất sớm con được trông thấy ĐTC đặt bước chân ra khỏi ngưỡng cửa với trọn niềm an bình, thanh thoi và thình lạng cả xác lẫn hồn. Con xin ĐTC cho con một lần triệu yết mới vì con ước ao được gặp ĐTC trước khi ĐTC lên đường. Thời giờ còn rất ít. Nếu có thể xin cho con một hẹn thật sớm."

Và trong lần triều yết này Catarina đã toàn thắng, thuyết phục và được ĐTC đồng ý theo lời khuyên của Catarina là hãy xử dụng “mưu toan thánh thiện”. Nên ĐGH đã ra đi không báo trước mà lặng lẽ trong dáng điệu xúc động bước xuống thang lầu của Điện Avignon với vài người thân cận ngày 13-9-1376. Bá tước William de Beaufort, thân phụ của ĐGH chạy lại chặn đứng con mình và van xin con mình chớ đi Roma. Thấy con mình không thuận, ông đã nằm xuống cản bước chân con mình đi. Nhưng trước cảnh tượng dù có đau lòng, ĐGH Gregory đã can đảm bước qua thân thể của thân phụ mà đi. Ngài lên con lừa thứ nhất, lừa không chịu bước. Phải đem tới con lừa thứ hai. Dân chúng tuôn đến, quang cảnh thực khó diễn tả. Sáu hồng y tiếp tục ở lại Avignon còn các vị khác theo Giáo Hoàng trực chỉ Marseilles.

Cùng ngày Catarina rời Avignon. Trước khi từ giã Catarina nói một câu: “Nhiệm mầu và vô cùng kết quả”. Thực thế, “có ở trong chần mới biết chần có rận”, Catarina có tới Avignon mới biết được tính khí lưỡng lự của ĐGH và hàng giáo phẩm chống đối ĐGH nặng nề thế nào. Nàng đã cầu nguyện mãnh liệt hơn nữa, hằng theo dõi ĐGH hằng giờ để giữ vững tinh thần cho ngài để chống đối những kẻ thù của Hội Thánh, những người chỉ muốn xa hoa tiện ích... Trước khi rời Avignon, ĐGH có ban cho Catarina nhiều đặc ân: Nàng có một đá thánh và trên đó linh mục có thể dâng lễ bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu. Ba linh mục được quyền giải tội bất cứ ai khi phá vỡ đoàn của Catarina đi hoạt động truyền giáo. Catarina còn được quyền tổ chức Thập Tự Quân. Và được phép mở nhà dòng mới có tên “Đức Mẹ Các Thiên Thần”.

Thực tế ĐGH không thể di chuyển dễ dàng như dự tính. Phần vì phương tiện chuyển vận quá kém, phần vì dân chúng tuôn đến quá đông khốc lóc kêu thương rất thảm khốc khiến các nhân viên gặp khó khăn. Tàu thực sự rời hải cảng ngày 2-10 và ĐGH không cảm nổi sự xúc động khi phải rời mảnh đất yêu quý và dòng họ thân mến. Vừa lúc tàu ra khơi thì một trận bão nổi lên dữ dội. Mãi đến 18-10 tàu mới tới được Genoa.

Và lạ lùng thay cả đoàn Catarina và ĐGH đều đến Genoa cùng một ngày. Ở Genoa ĐGH cũng còn

bị nhiều quấy nhiễu phần vì bão táp không ngớt phần thì những tin tức xấu từ khắp nơi đưa đến. Dầu thế ĐGH đã cải dạng một linh mục và âm thầm gặp Catarina rất lâu. Ngay sau đó ĐGH cho lệnh tiếp tục hành trình tức 29-10.

Bão táp tới tấp hành hạ con tàu của ĐGH dù không ai bị thiệt mạng nhưng chuyến đi thật là vất vả cho tới 5-12, ĐGH mới tới được địa giới của nước Tòa Thánh. Tại đây ĐGH thảo luận mọi vấn đề với giới chức Roma. Và sau cùng Roma xin tuân phục ĐGH như đã vâng phục ĐGH Urban V.

Ngày 16-1-1377 ĐGH lên ngự thuyền ngược dòng sông Tiber cho tới đền thờ Thánh Phaolo ngoại thành. Tại đây, thủ phủ của thành phố đến làm lễ vâng phục. Ngày hôm sau ĐGH cỡi con lừa trắng vào điện Vatican. Đoàn rước với một ngàn nhạc công loan báo sự trở về của ĐGH. Tất cả Roma đều ra ngoài đường ai nấy vui mừng, những dòng lệ sung sướng lăn trên gò má. Hoa tung gieo từ các cửa sổ với con đường trải thảm rợp hương thơm. Roma đang sống những phút cảm động. Đoàn lũ qui bên vệ đường vọng về hướng bàn tay chúc phúc của vị Đại Diện Chúa. Đến xế chiều đoàn rước mới tới điện Vatican thì ngàn bó đuốc đã thấp sáng cả khung trời báo hiệu một niềm vui bao la với niềm hy vọng vào vị Giáo Hoàng sẽ làm Roma sống lại những ngày tung bừng thưở trước. ĐGH cảm kích nhớ lại lời an ủi của Catarina: “Hãy đi trong can đảm và Chúa sẽ hướng dẫn ĐTC.”

Việc ĐGH Gregorio XI trở lại Roma là công lao tranh đấu gian bền của Catarina để tạo lại trật tự trong Hội Thánh. Vì theo giáo thuyết, Đức Giáo Hoàng phải là giám mục của Địa phận Roma và Ngài sẽ không hoàn tất nhiệm vụ nếu không ở tại Roma. Cuộc tranh đấu của tập đoàn Catarina là bảo vệ trật tự của Hội Thánh.

Trật tự mà cộng đồng San Jose muốn bảo vệ là gì? Thừa là được nhìn thấy một thứ tôn ti bậc thang giá trị giữa nhiên luật - thiên luật - giáo luật (natural law - divine law - canon law). Thừa là đòi thực thi nguyên tắc Đức Kitô đã thiết lập:

*Của gì của Caesar hãy trả cho Caesar
Của gì thuộc Thiên Chúa hãy trả cho Thiên Chúa
(MK. 12, 18)*

Cái trật tự ấy, cái nguyên tắc ấy như đã nhìn thấy lộ dạng trong cuộc học báo và bản tuyên bố ngày 12-5-1987 mà ta có thể phân tích những chiều kích thuận lợi cho cuộc tranh đấu hay nói khác đi cuộc tranh đấu đang đưa vấn đề San Jose vào đúng trật tự Chúa ấn định trong các điểm sau đây.

« I DIDN'T DO NOTHING! TRUST ME, AFTER ALL
I'M JUST A PRIEST »

TÂM THƯ KÍNH GỬI

GIÁO DÂN VN TRANH ĐẤU SAN JOSE

ĐỖ VĂN HIẾN

LTS. Cuộc họp báo của ĐGM DuMaine mà Ông Đỗ Văn Hiến đề cập đến trong bức tâm thư này xảy ra ngày 5-3-1987, theo đó, ĐGM tuyên bố:

1. Cho mở lại Thánh Lễ Việt Nam.
2. Xin trát tòa trục xuất giáo dân ra khỏi Họ Đạo.
3. Cắt liên lạc với những người Đại Diện Giáo Dân.

Bức tâm thư này được viết ngày 12-4-1987 trước khi có cuộc họp báo hòa giải ngày 12-5-1987. Hy vọng tác giả sẽ bàn tiếp vấn đề này dựa vào các tin tức mới nhất.

Tôi xin phép được có vài lời tự giới thiệu để quý vị thông cảm với tôi khi đọc thư này.

Năm nay tôi 60 tuổi và đã ở Mỹ 30 năm. Trong thời gian trước năm 1975, số người Công giáo VN ở Mỹ rất ít, có thể đếm trên đầu ngón tay. Ở đâu chúng tôi cũng tự động gia nhập giáo xứ ở đó. Lúc đầu ai cũng bận bịu lo sinh sống nên chưa cảm thấy thấm thía sự thiếu thốn về cuộc sống đạo của mình. Nhưng sau khi đã ổn định rồi, chúng tôi mới hiểu thấu lời Chúa nói, "Người ta không phải chỉ sống vì bánh mà thôi..." Chúng tôi thêm khát có được đời sống tâm linh của quê hương với những truyền thống quý báu, với phong tục đẹp đẽ, với nghi lễ sốt sắng, với tiếng nói ngọt ngào, nó thấm thía, ăn sâu vào xương tủy của chúng tôi. Vì thế, khi có làn sóng tỵ nạn với các Cha VN cử hành các nghi lễ VN, chúng tôi vui mừng vô cùng, như hạn hán gặp cơn mưa rào, như kẻ đói khát được ăn uống của ngon lành. Vì vậy, mặc dù ở xa San Jose, mỗi khi Họ Đạo VN có tổ chức nghi lễ, rước kiệu trọng thể, chúng tôi cố gắng thu xếp mọi việc để có thể đến dự. Mỗi lần như thế, chúng tôi thấy thoải mái, sung sướng và sốt sắng. Cảm tạ Chúa đã cho chúng tôi có những dịp này.

Khi được biết là Giáo Hội đã cho phép dân tỵ nạn - bất cứ từ nước nào đến nước nào - được có giáo xứ thể nhân để được sống đạo theo truyền thống, phong tục và ngôn ngữ của mình, chúng tôi càng vui mừng hơn nữa.

Những điều tôi viết ra trên đây không hề có ý nói rằng mục vụ Mỹ không tốt bằng mục vụ Việt Nam. Tôi chỉ muốn nói rằng mỗi dân tộc có lối sống đạo riêng của mình và Giáo Hội thật là Người Mẹ khôn ngoan, nhân từ, tìm đủ mọi cách để cho mỗi đứa con của mình có phương tiện tấn tới trên đường đạo đức. Vì vậy, khi được biết là giáo dân VN ở San Jose gặp khó khăn trong việc xin lập giáo xứ thể nhân và bắt đầu tranh đấu cho mục tiêu đó, tôi đã tự nguyện ủng hộ cuộc tranh đấu này.

Cuộc tranh đấu này đã trải qua biết bao gian nan đau khổ, nhưng giáo dân vẫn đoàn kết, bền gan vững chí. Họ đã tranh đấu với tất cả khả năng của họ. Họ đã hy sinh hết mức. Dần dần những người ngoại cuộc cũng đã nhận ra mục tiêu cao cả của họ và bắt đầu có cảm tình với cuộc tranh đấu. Riêng tôi, tôi thật hãnh diện về họ, cảm mến họ và được kề vai sát cánh với họ trong cuộc tranh đấu cho chính nghĩa này.

Nhưng buồn thay! Kẻ cầm vận mệnh của giáo xứ thể nhân lại là Đức Giám Mục DuMaine. Giáo dân đã van nài Ngài, đã can đảm vất vả theo Ngài đến tận Hội Đồng Giám Mục ở Washington để năn nỉ với Ngài, nhưng mà Ngài vẫn làm ngơ. Giáo dân xin gặp Ngài, Ngài không cho gặp. Nhưng rồi, ngày 5-3-87, lần đầu tiên Ngài gặp giáo dân, nhưng không phải là trong cảnh trí để cha con trò chuyện, bàn luận, nhưng là để nghe những câu tuyên bố của Ngài trong một cuộc họp báo. Vì ở xa, tôi chỉ

được đọc báo và xem TiVi. Nghe và đọc những lời tuyên bố của Ngài, tôi thấy lặng người đi, lòng buồn vô hạn. Tôi không hiểu được cách làm việc Ngài.

— Trước kia, Ngài nói nhóm giáo dân chống đối Ngài chỉ là một số rất ít. Nay trong cuộc họp báo chính Ngài công nhận là số giáo dân chống Ngài có tới ba ngàn người. (Việt Nam Nhật Báo ngày 6-3-87). Yếu tố đó cũng không làm Ngài thay đổi ý kiến.

— Ngài nói là Ngài bị hiểu lầm. Thật sự, tôi chẳng biết giáo dân đã hiểu lầm Ngài ở chỗ nào, vì chính sách của Ngài còn rõ ràng trên giấy trắng mực đen.

— Ngài nói Ban Chấp Hành Họ Đạo là những người tự chỉ định, không đại diện cho giáo dân. Ngài đã lầm. Ban Chấp Hành được toàn thể giáo dân bầu lên và làm việc theo đúng Nội Qui.

— Ngài nói là người lãnh đạo giáo dân không có thiện chí. Tôi không biết các ông ấy phải làm gì nữa để tỏ thiện chí, vì Ngài không cho họ gặp Ngài. Thật ra chính Ngài không có thiện chí khi Ngài cứ bắt họ phải gặp cha Sullivan, một người thiếu tư cách xã giao, lấy trích thượng nhục mạ họ. Rồi khi việc đổ bể thì Ngài đã tàn nhẫn cấm Thánh Lễ để phạt giáo dân.

— Ngài nói rằng người lãnh đạo giáo dân là một ngăn trở. Thật ra, cha Sullivan và cha Dương mới là những ngăn trở. Ông Bài đã rút lui để tỏ thiện chí. Nhưng cha Sullivan và cha Dương vẫn còn đó và được Ngài bênh đỡ một cách vô lý.

— Ngài nói là giáo dân chưa trưởng thành vì không biết chấp nhận ý kiến của người khác. Vậy còn Ngài thì sao? Chính Ngài cũng không biết chấp nhận những ý kiến xây dựng của giáo dân.

— Ngài nói là giáo dân không đoàn kết. Nhưng chính Tòa Giám Mục chủ mưu dùng phe cha Dương để chia rẽ giáo dân thì làm sao giáo dân đoàn kết được?

— Ngài nói là giáo dân chưa đủ khả năng tài chánh. Nhưng Ngài không cho giáo dân cơ hội để đóng góp thì làm sao giáo dân đóng góp được. Cứ xem thời kỳ còn cha Tịnh, mới đầu, quỹ giáo dân không có gì cả. Thế mà họ cố gắng làm lữ, góp tiền mua được nhà thờ, trả tiền lãi hàng tháng cho Ngài và khi cha Tịnh bị đối, trong quỹ còn 65 ngàn Mỹ kim. Ngài đã thừa biết khả năng tài chánh của giáo dân. Vậy tại đâu mà có tình trạng bất an này?. Tại Ngài chứ tại ai.

— Ngài đã đệ đơn lên Tòa Thượng Thẩm để trục xuất giáo dân khỏi Trung Tâm mà chính họ đã bỏ tiền ra mua. Trong phiên tòa ngày 3-4-87 vị chánh án đã bác đơn của Ngài và cho phép giáo dân được sử dụng Trung Tâm. Đây là một biến cố quan trọng, chứng tỏ thể quyền cũng chống lại chính sách độc tài, cố chấp của Ngài.

Nhưng rủi ro cho giáo dân vì Ngài là người có quyền. Giáo dân biết thế. Giáo dân chỉ cầu mong Ngài nhận định được sự phải lẽ của nguyện vọng giáo dân mà chấp thuận cho họ.

Nhưng sau khi đọc và nghe Ngài nói trong cuộc họp báo, tôi thất vọng vô cùng. Tôi phải kết luận rằng Ngài có định kiến đối với Giáo dân VN. Ngài đã đi quá xa trong sự cố chấp, và trong hoàn cảnh hiện tại, tự ái của Ngài quá lớn. Ngài không muốn thay đổi ý kiến, mặc cho hậu quả muốn ra sao thì ra. Ta biết là Ngài đã lầm. Nhưng khốn nỗi, Ngài là người có quyền.

Tôi thấy như một cánh cửa sắt đã đóng sập lại trước mặt giáo dân. Lòng tôi ngấn ngor, buồn tê tái, uất ức. Sau nhiều ngày suy nghĩ, tôi xin có một vài ý kiến sau đây.

Tôi nhận định đây là giai đoạn đầu của cuộc tranh đấu, và giai đoạn này đã kết thúc vì, như hai ông Thiện, Bài đã viết trong San Jose Mercury News và trong Chính Nghĩa, "Chúng ta đã nói tất cả những gì phải nói và làm tất cả những gì phải làm..." Sở dĩ tôi nói đây mới là giai đoạn đầu, vì tôi quan niệm rằng cuộc tranh đấu này còn nhiều giai đoạn. Ta phải, từng giai đoạn, tranh đấu cho mục tiêu tối hậu của ta là giáo xứ thể nhân được thực hiện. Những nhà cách mạng đi tiên phong có đem

lại được thắng lợi tức thời đâu. Nhưng cuối cùng, nhờ sự bắt đầu của các Ngài mà kẻ đi sau gặt hái được kết quả mỹ mãn.

Tôi còn nhớ ngày trước, thầy tôi đã dạy tôi rằng: "Trên đường đời, con luôn luôn phải cố gắng thì mới thành công được. Nhưng nếu trên đường con đi bị một tảng đá chắn lối và sau khi con cố và biết là tảng đá đó quá lớn, quá nặng đối với sức con, thì con đừng cố dùng sức nữa, phí sức, mệt người. Con phải kiên nhẫn, khôn ngoan tìm cách khác mà đi qua. Thế mới là khôn". Tục ngữ của dân tộc ta cũng dạy ta rằng: "Tránh voi chẳng xấu mặt nào". (Xin đừng hiểu lầm là tôi dám ví ai với voi. Đây là một câu tục ngữ, và không ai được thay đổi chữ dùng trong tục ngữ).

Chắc nhiều người trong chúng ta biết kinh cầu nguyện sau đây của một đấng Thánh. Lời giản dị nhưng ý nghĩa sâu sắc, thích hợp với mọi hoàn cảnh, nhất là hoàn cảnh của giáo dân chúng ta. Kinh này dạy chúng ta một bài học về sự khôn ngoan, sự khôn ngoan của Chúa. Lời kinh như sau:

"Lạy Chúa, xin cho chúng con được sự can đảm để thay đổi những gì nên thay đổi,

Cho chúng con được sự thanh thản trong lòng để chấp nhận những gì không thay đổi được.

Và cho chúng con được sự khôn ngoan để nhận biết được sự khác biệt giữa những điều đó".

(Oh God, give us courage to change what should be changed, serenity to accept what can not be changed and wisdom to know the difference).

Theo tôi nghĩ thì dù có sự khuyến cáo của Tòa Thánh, Đức Giám Mục DuMaine cũng sẽ không thay đổi, và trong trường hợp này, tôi đoán là Tòa Thánh sẽ không ra lệnh cho ĐGM. Vậy sau khi đã làm tất cả những gì phải làm, chúng ta hãy khôn ngoan chấp nhận những gì không thay đổi được như trong kinh cầu nguyện của vị Thánh trên đây.

Ông Bertrand Russell, một triết gia và cũng là một văn sĩ lỗi lạc, người nước Anh, được giải thưởng Nobel về Văn Chương năm 1950, đã nói một câu bất hủ: "Có một sự còn tốt đẹp hơn sự chiến thắng, đó là sự tránh được chiến tranh". (There is something better than victory and that is the avoidance of war).

Hiện giờ chúng ta là bề dưới đang tranh đấu cho quyền lợi của mình đối với Bề Trên là kẻ nắm trọn quyền bính. Nhưng chúng ta phải khôn ngoan, đừng để cho cuộc tranh đấu của ta trở thành "chiến tranh", vì như vậy là ngoài thánh ý Chúa. Tôi biết là có rất nhiều quý vị không đồng ý với tôi, và tôi kính trọng ý kiến của các vị đó. Nhưng tôi đã tự

vạch cho mình một con đường để đi, đó là khi thấy điều gì phải thì theo và điều gì sai thì chữa. Từ khi có cuộc tranh đấu của giáo dân tôi thấy đó là điều phải nên tôi đã tự ý theo và theo nhiệt thành với tất cả khả năng của tôi. Cho đến bây giờ tôi vẫn tin cuộc tranh đấu này là đúng. Nhưng vì thấy nó bị bế tắc trong một hoàn cảnh không thể thay đổi được như tôi đã trình bày ở trên nên tôi nghĩ là tôi phải nghe theo lời cầu nguyện của vị Thánh kia mà "chấp nhận những gì không thay đổi được" và tin theo lời khuyên của vị triết gia kia là "sự tránh được chiến tranh còn tốt đẹp hơn sự chiến thắng".

Cũng cùng một ý nghĩa như đã trình bày trên đây, và để bảo vệ nền tảng gia đình, giữ được hòa khí giữa cha mẹ và con cái, Đức Khổng Tử đã dạy chúng ta rằng: "Nếu cha mẹ sai lầm thì con cái phải can ngăn. Nếu can ngăn mà cha mẹ không nghe thì con cái khóc mà theo cha mẹ". (Phụ mẫu quá tắc gián, gián nhi bất thính tắc hảo khóc nhi tùy chi). Tôi không biết tư tưởng này còn hợp thời không. Nhưng ít nhất nó nói lên sự hy sinh cao cả của người con muốn bảo vệ nền tảng gia đình trước sự cố chấp của cha mẹ.

Tôi rất hãnh diện về cuộc tranh đấu của giáo dân và tôi luôn luôn tin rằng dù ta chưa đạt được thắng lợi tức thời, nhưng ta đã gieo được hạt giống cho những thành công trong tương lai. Nhất định chúng ta sẽ đạt được mục đích của chúng ta.

Ông Adolfo Perez Esquivel, người Argentina, mới được giải thưởng Nobel về Hòa Bình năm 1986 đã nói: "Không ai nắm tay mà có thể gieo được hạt

giống. Muốn gieo hạt giống, họ phải mở tay ra" (No one can sow seeds with fists. To sow seeds one must open one's hand) ĐGM đã không mở tay ra. Nếu ta cũng không mở tay ra thì làm sao hạt giống HÒA BÌNH được gieo trong Cộng Đồng của ta. Ngài nắm tay lại. Nếu ta cũng nắm tay lại thì làm sao cầm tay nhau được. Ta cứ mở tay ra và cầm lấy nắm tay của Ngài. Chắc Ngài sẽ thấy rõ thiện chí của ta và sẽ cùng ta tiến tới mục tiêu tối hậu của Cộng Đồng giáo dân.

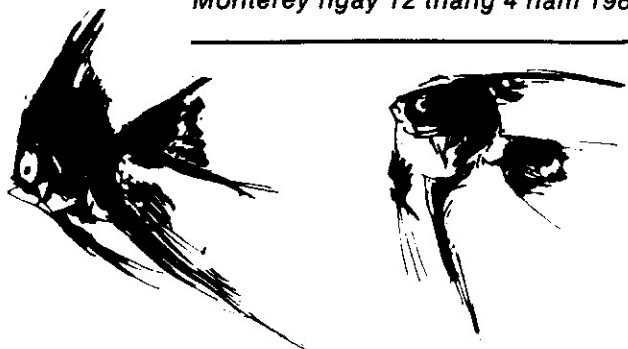
Kính thưa quý vị, tôi đau buồn cũng như quý vị, vì tôi là đồng hương, đồng đạo, đồng tình, đồng hành với quý vị. Tôi cảm thấy những gì quý vị đang cảm thấy. Tôi nghĩ những gì quý vị đang nghĩ. Nhiều khi, cũng như quý vị, tôi muốn hét lên cho vơi bớt nỗi u uất, muốn gào lên để lấp tiếng ghen ngào, muốn vùng lên cho đỡ cơn bức bối, mặc cho muốn ra sao thì ra. Nhưng thưa quý vị, lương tâm và trách nhiệm của người con Giáo Hội không cho phép chúng ta làm như thế. Là con cái Chúa, chúng ta luôn luôn nghĩ rằng có ý Chúa nhiệm màu mà chúng ta còn hèn mọn chưa hiểu thấu được. Chúng ta có "địa lợi, nhân hòa", nhưng có lẽ Chúa còn giữ lại một chút "thiên thời" để thử lòng ta. Nếu ta tự kiểm chế được, chắc hẳn Chúa sẽ trả công ta gấp bội.

Chúng ta đã hoàn tất giai đoạn đầu. Chúng ta hãy để cho HÒA BÌNH có một cơ hội văn hồi và phát huy như người Mỹ thường nói, "Let's give PEACE a chance" Chúng ta hãy tỏ cho mọi người biết chúng ta là con người trí dũng, có can đảm dám nói, dám làm; nhưng cũng có sự khôn ngoan, tùy cơ ứng biến để rồi cuối cùng đạt được mục tiêu trong phẩm giá con người.

Chúng ta hãy bỏ ngoài tai những lời bất xứng mà chúng ta đã và sẽ nghe thấy. Nó không đáng cho chúng ta phải bận tâm. Chúa biết lòng ta. Ta phó thác mọi sự trong tay Chúa để cho "DANH CHA CẢ SÁNG, Ý CHA THỂ HIỆN DƯỚI ĐẤT CŨNG NHƯ TRÊN TRỜI".

Xin kính mến chào quý vị.

Monterey ngày 12 tháng 4 năm 1987

Tôi _____ đã thấy

Tôi đã thấy những bàn tay rộng mở,
Những tấm lòng hớn hở hát reo vui.
Những nét mặt hân hoan đầy rạng rỡ,
Ôi! bàn tay gấn bó, bớt ngậm ngùi!

Tôi đã thấy bàn tay người Mục Tử,
Áu yếm, vỗ về những đứa con côi.
Xoa nắn, ủi an đám người lữ thứ,
Chuyện tình thương, chia sẻ kiếp nổi trôi.

Tôi đã thấy Cha con ngồi họp báo,
Cùng gior tay, hoạch định chuyện tương lai.
Quá khứ bỏ đi, quên ưu phiền, sầu não,
Bao tháng dài, những uẩn khúc trần ai.

Tôi đã thấy những con người vong bản,
Chạy lảng xãng trông tựa những quân bài.
Và - một người - gác cửa, đầy tự mãn,
Tự phong mình như Thầy Đội, Ông Cai!!!

Tôi đã thấy bàn tay người Mục Tử,
Ban phép lành bằng tiếng nói của tôi.
Áu yếm, ủi an tôi, người cùng khổ,
Yên chí rằng giòng lệ hết đầy vơi!!!

St. Joseph ngày 12. 5. 1987
HOÀNG NGỌC VĂN

CỤ THẬT

BẠCH PHƯỢNG

(Tiếp theo)

Giáo dân Việt có tật hay cầu nguyện cho các Linh hồn nơi Luyện Tội. Tháng II, sau Thánh Lễ thể nào cũng phải kéo thêm Kinh Vực Sáu. Tốn thêm mấy phút đồng hồ. Cha Mỹ đứng trong buồng áo nhà thờ sốt cả ruột, cứ lăm le mấy cái công tắc điện. Đã nhiều lần Ngài tắt ngúm điện đi để cảnh cáo, thế mà không chừa. Vẫn chúng nào tật ấy. Một tiếng đồng hồ có nghĩa là 60 phút, kéo thêm vài phút nữa chỉ tốn thêm điện của người ta. Giờ đây thung à!

Thông lệ ở đây là hay tổ chức này nọ, thành thử nhà thờ và hội trường cứ bận luôn. Giờ lễ Việt bị thay đổi và hủy bỏ bất thường. Không lẽ lại làm lễ Chúa Nhật vào ngày thường! Rõ chán cái cảnh ăn nhờ ở đậu. Lâu lâu mượn một lần người ta còn mển, đảng này tuần nào cũng mượn, ai chịu cho được! Rốt cuộc họ quyết định gom góp tiền vào để mua một nguyện đường nhỏ làm nơi thờ phượng. Tha hồ mà đọc kinh, muốn kéo dài bao lâu cũng được. Thêm vào đó các đoàn thể lại có nơi hoạt động thoải mái. Các lớp kinh bốn và Việt ngữ lần lượt được mở ra – Thế là vui vẻ cả làng.

Cộng đồng mỗi ngày một lớn mạnh. Nhu cầu mục vụ lại cần thiết hơn. Và Ủy Ban Giáo Xứ Ty Nạn được ra đời. Giáo dân cùng nhau dâng lên ĐGM thỉnh nguyện xin thành lập Giáo Xứ. Hết tháng này qua tháng nọ, cái thỉnh nguyện xin giáo xứ cứ nằm ì ra, chả nhúc nhích được bước nào cả. Có ai thắc mắc thì Tòa Giám Mục lại ngọt ngào:

— Cha đang cứu xét, các con cứ từ từ. Lúc nào cha cũng thương các con chiến VN lắm. Các con đã mất tất cả, nhưng không bao giờ các con mất giáo hội đâu.

Tình thương vô bờ bến ấy đã không làm nản chí đoàn chiến Việt ty nạn. Sự mong đợi hàng tháng đã được chuyển sang từng năm, họ kháo nhau:

— Chắc tới Tết, ĐGM sẽ cho giáo xứ.

Nhưng... hết Tết này qua Tết khác. Niềm mơ ước của đoàn chiến lạc lõng chỉ đi vào tuyệt vọng.

Cái trát tòa để đuổi con chiến ra khỏi nhà Chúa

đã chứng minh lời ngon ngọt của ĐGM: “Không bao giờ các con mất giáo hội đâu”. Mà chỉ có Giáo hội do ĐGM cai quản mới đánh mất các con thôi. Các con hãy ra khỏi đây, vì những gì các con dâng cúng để mua nhà thờ đã không thuộc về các con nữa.

Bản án lịch sử được đem ra tòa đòi xét xử. Con thì van nài xin cha đừng đuổi con. Cha thì nói các con đã dâng cúng rồi thì miễn đòi lại.

Cuối cùng thắng bại được phân chia. Tòa Giám Mục lãnh nhận những gì ề chề nhất. Sau vụ kiện thấy bại ấy. ĐGM, Cha Tổng Quản và Ông Luật Sư lẩn đùng ra chết. Đúng là ở hiền gặp lành! Một số người vui miệng đã nói:

— Sao giáo dân Denver khéo cầu nguyện thế!

Trong thời gian khó khăn ấy, cha Cầm ở dòng Hiệp Thông được gửi về để hòa giải. Cha đã đưa ra “bản tường trình vắn tắt” đầy ý nghĩa. Nhờ vào bản tường trình đó mà “Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam Xứ Lạnh” được có một giáo xứ. Dĩ nhiên cha Cầm được cử hành làm vị Chánh Xứ tiên khởi. Gia đình nào muốn gia nhập thì phải lệ

thuộc vào những điều khắt khe của dòng Cha. Dòng Hiệp Thông hồi còn ở VN chuyên môn nuôi gà, trồng mít, nuôi heo và cá giồ. Nhà dòng khẩn đức khó nghèo nhưng thích tiền ra phết. Mấy em đệ tử tu ở dòng ấy cũng không thoát khỏi “qui luật tiền”. Em nào gia đình khá giả tháng tháng có người nhà tới thăm, xin lễ xin lạy, quà cáp cho anh Giám Đốc, anh Giám thị hoặc các anh trong ban giao tế thì em đó được các anh cưng chiều áo đố. Các em được liệt vào ~~đạo~~ đức, hạnh kiểm tốt. Ngược lại các bố mẹ nghèo mà dám gởi con đi tu, chả chịu dâng cúng cho nhà dòng thì con cái họ thuộc loại khô khan, hạnh kiểm dưới trung bình. Cuối năm học bạ sẽ được anh Giám Học phê 2 câu lạnh như mùa đông Denver: “Học lực thường, hạnh kiểm kém”. Cái học bạ ấy chỉ có nước quăng vào sọt rác cho được việc. Uổng công học hành tu trì mấy năm trời. Ôi! tu là bể khổ, tiền là giây oan.

Người em cụ Thật trước khi nhắm mắt chào đời đã bị cha Cầm từ chối không cho chịu phép sức dầu. Gia đình đã van xin cầu cứu nhưng cha đã trả lời:

— Phép bí tích chỉ dành cho những gia đình nào ủng hộ chức Chánh Xứ của cha thôi!

Cha đã loại bỏ nhiều gia đình, không cho gia nhập vào xứ đạo VN của cha, vì những gia đình đó không theo “đức vâng lời” của cha. Dĩ nhiên gia đình cụ Thật cũng có trong danh sách loại trừ này.

Khi nghe tin giáo dân San Jose đã gom góp được 75 ngàn để mua giáo xứ, cụ bà mừng rỡ bàn với gia đình:

— Nhà mình ở đây không được đi lễ VN thì

chấn quá. Hay là mình dọn về San Jose. Ở đó ai muốn nhập giáo xứ VN thì nhập, chẳng ai cấm đoán gì cả.

Anh Thà lo ngại:

— Dưới đó nhà cửa mắc mỏ, đời sống khó khăn lắm mẹ à.

Cô Chín rành rẽ hơn:

— Nhưng ở San Jose dễ kiếm việc làm. Làm điện tử thì phải biết. Hai vợ chồng đi làm hơn năm là tậu nhà rồi.

— Nếu có mua nhà thì chọn gần nhà thờ VN mà mua, để ta với bố mày khỏi vất vả.

Anh Thà cười:

— Tiền không có lấy vài trăm mà bàn chuyện mua nhà.

Cuối cùng chuyện dọn về San Jose được cả gia đình tán đồng. Ngày gia đình Cụ từ giả Denver cũng là ngày mà cụ được nhiều hứa hẹn nhất:

— Cụ đi trước đi, thể nào con cũng theo gót cụ,.

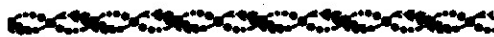
— Cụ xem tình hình trên đó ra sao. Nếu giáo xứ VN dễ dàng gia nhập thì biên thư cho tôi. Nhất định chuyện này phải đi, ở đây mà không được đi nhà thờ VN thì ở làm gì.

* * *

Sau 4 năm sống với giáo xứ VN ở San Jose, gia đình cụ Thật bắt đầu cảm thấy lo lắng. Vì những gì đã xảy ra ở Denver bây giờ lại đang tái diễn ở San Jose này. Ngày Cha Diệp thuộc dòng Hiệp Thông đến San Jose để hòa giải, nhớ lại bản tường trình vấn tấu ở Denver cụ Thật đã phải thốt lên:

— Lại trao thân nhằm tương cướp!

THƯ TÍN

Bà Trần Thị Mỹ (San Jose)

Tôi có cảm tình với Chính Nghĩa nhưng rất bận bịu nên không đi họp và không hiểu được tình hình. Tối thứ 3 12/5 vừa qua xem Ti vi thấy Giáo sư Trần Công Thiện và Tiến sĩ Trần An Bài họp báo chung với Đức Giám Mục DuMaine, tôi sung sướng quá và biết là đã có thỏa hiệp để giải quyết vấn đề. Nhưng tôi thắc mắc tại sao trong thỏa hiệp ký kết không có Cha Dương và hôm họp báo Cha Dương đã ở đâu mà không thấy xuất hiện trên bàn chủ tọa. Là đàn bà thì thích tò mò và thắc mắc vậy thôi. Kính.

Trả lời

Thỏa hiệp ký kết giữa Đức Giám Mục DuMaine với Giáo sư Trần Công Thiện và Tiến sĩ Trần An Bài mới chỉ là thỏa hiệp khởi đầu cho những giải quyết toàn bộ của biến động tại San Jose. Thỏa hiệp này có nhiều điều khoản cần phải giải thích mới có thể thông suốt. Tuần báo Chính Nghĩa sẽ lần lượt trích lược và giảng giải từng đoạn của bản văn này. Bà đã thắc mắc là tại sao thỏa hiệp này chỉ có chữ ký của 3 người: Đức Giám Mục DuMaine, Giáo sư Trần Công Thiện và Tiến sĩ Trần An Bài. Còn sao Cha Dương không ký. Cha Dương chỉ là một thành phần nhỏ bé trong hàng ngũ linh mục của Địa phận. Và lại đây là thỏa hiệp hòa giải giữa Tòa Giám Mục San Jose và Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam chứ Cha Dương đâu có trực thuộc hay dính dấp gì vào

Cộng Đồng mà ký kết. Còn sự hiện diện của Cha Dương ở bàn chủ tọa họp báo thì quả thật là thừa thãi bởi lẽ Đức Giám Mục DuMaine thì đại diện Tòa Giám Mục, Giáo sư Thiện và Tiến Sĩ Bài thì đại diện Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam, còn Cha Dương thì đại diện ai bây giờ mà có thể ngồi ở bàn chủ tọa được, cái khó của nguyên tắc ngoại giao và hội nghị là ở chỗ đó. Không đại diện ai thì làm sao ngồi được ở bàn chủ tọa? Thân.

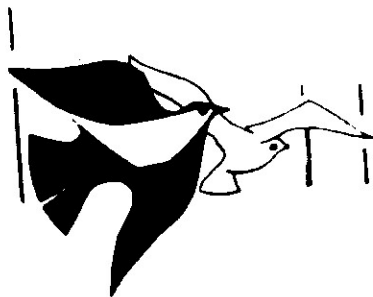
Ông Nguyễn Văn Xinh (Milpitas)

Đọc Bản Tuyên Cáo về việc Hòa Giải và Hợp Tác ký kết giữa Đức Giám Mục DuMaine và hai ông Bài, Thiện tôi thấy có nhiều đoạn lơ mơ quá, không hiểu nổi, thí dụ như đoạn: “Quyết định của Tòa Thánh đã không hề phán đoán về ông Thiện hoặc ông Bài, và Đức Giám Mục rút lại hình phạt mà không có thành kiến (không hề gây thiệt hại gì) cho địa vị của các ông trong Giáo Hội và trong Cộng Đồng.” Xin ông giải thích giùm đoạn văn này, vì đọc thấy tối nghĩa quá.

Trả lời

Tất cả bản văn này được dịch một cách rất cẩn thận và nhiều đoạn phải dịch thật sát nghĩa nên nhiều lúc hơi khó hiểu. Và đoạn văn mà ông nhờ chúng tôi giải đáp có nghĩa như thế này:

“Tòa Thánh đã không đưa ra một phán quyết nào về hành vi tranh đấu hay hướng dẫn tranh đấu của hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bài là sai hay đúng ; Từ sự không phán quyết đó nên không thể nào đưa ra những quan điểm hay nhận định với một thiên kiến sai lầm để có thể gây tổn thương cho thanh danh, địa vị trong xã hội cũng như Công Giáo.

Ông Hà Văn Xuyên (San Jose)

Mấy hôm nay có nhiều dư luận về phía Anh Em Bảo Vệ Đức Tin lên án thỏa hiệp ký kết giữa Tòa Giám Mục và Cộng Đồng Công Giáo Việt nam. Họ bảo thỏa hiệp đó là không thực tế và Đức Giám Mục đã bán đứng những Anh Em trước đây đã ủng hộ Linh Mục Dương. Điều đó có đúng không?

Trả lời

Thật là khó hiểu khi Anh Em Bảo Vệ Đức Tin lại lên án như vậy. Tôi cũng nghe như ông nghe vậy. Tuy nhiên chúng tôi nghĩ trước đây lúc nào Anh Em cũng ca tụng Đức Cha, nào là khuôn vàng thước ngọc, nào là từ nhân đức độ - Tại sao bây giờ Anh Em lại lên án lạ lùng như vậy - Anh em không nên ngày hôm nay ca tụng như thế này mà ngày mai lại lên án - Đức Giám Mục có bao giờ mua Anh Em đâu mà bây giờ lại bán - Tốt hơn hết là nếu có gặp Anh Em Đức Tin, ông Xuyên nên khuyên bảo Anh Em là nhờ lời ăn tiếng nói phải cẩn trọng nhất là đối với Bậc Bề Trên. Kính.

Ông Lê Văn Minh (Campbell)

Tôi đi chợ bị kẻ gian móc ví lấy cả tiền bạc giấy tờ. Tiền bạc thì có hơn 100 đô la thôi nhưng giấy tờ như thẻ xanh, thẻ an sinh xã hội mất hết. Bây giờ phải làm sao. Cộng Đồng Công Giáo có giúp chúng tôi làm lại giấy tờ được không?

Trả lời

Khi ông bị kẻ gian móc túi lấy cả tiền bạc giấy tờ như vậy ông phải làm những việc sau đây:

1. Khai báo Cảnh Sát ngay.
2. Liên lạc với sở Di Trú, sở An Sinh Xã Hội, DMV để xin cấp phó bản.
3. Nếu mất cả thẻ tín dụng (credit card) ông phải thông báo với văn phòng của ngân hàng cấp thẻ tín dụng để đề phòng kẻ gian sử dụng thẻ tín dụng của ông mà tiêu xài.

Theo như thống kê Mỹ cứ 100 người mất ví thì có 62 người được Cảnh Sát thông báo để lấy lại giấy tờ.

Cộng Đồng Công Giáo không làm giấy tờ lại được cho ông nhưng sẽ hướng dẫn và giúp đỡ để ông xin lại giấy tờ. Chúc ông may mắn, nghĩa là Cảnh Sát sẽ gọi lại để nhận giấy tờ.

Nhắn Tin. Chúng tôi đã nhận được các thư sau đây:

Bà Nguyễn Thị Lê (San Jose). Ông Trần Văn Hoàn (San Jose). Ông Nguyễn Bảo (Washington D.C.). Ông Nguyễn Trọng Nho (Los Angeles). Ông Hà Mai Xuân (Houston, Texas). Bà Lê Thị Lựu (Santa Ana). Ông Phạm Hữu Nghĩa (San Francisco). Ông Trần Quất (Portland). Bà Lê Thị Mộng Hoa (New York). Ông Nguyễn Văn Thịnh (Stockton). Ông Nguyễn Mộng Hà (Tampa, Florida). Bà Trần Thị Như (Paris). Bé Lê Thu (Modesto). Ông Trần Quốc Bảo (Fresno). Sẽ lần lượt trả lời thư cho quý vị. Kính.

NGƯỜI BUU TÍN

Chuyện Bên Lề

LTS. Trong những số Chính Nghĩa gần đây có mục Tin Đồn Thực, gồm những tin tức có giá trị và đúng sự thực chứ không phải tin đồn nhằm không đáng tin. Tin đồn này được quan sát viên của Chính Nghĩa góp nhặt qua các câu chuyện của giáo dân kể cho nhau nghe trong phiên họp hằng đêm hay qua đường dây điện thoại. Thế theo lời đề nghị của nhiều độc giả chúng tôi đổi tên mục này trở thành **CHUYỆN BÊN LỀ** để tăng phần hấp dẫn và chính xác. Xin quý độc giả theo dõi.

Ở đời ít ai học được chữ “ngờ”. Người bình dân Việt Nam hay nói “Trời có mắt”. Người Công Giáo thường hay diễn tả quan niệm này bằng câu: Thiên Chúa quan phòng. Đối với khó khăn của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, các cụ thật thà chất phát thương bảo nhau rằng chúng ta cứ cầu nguyện cho nhiều, Chúa biết nhu cầu của mình, Chúa hiểu lòng ta, thế nào Thiên Chúa cũng lo liệu vì Chúa đã nói “Xin, sẽ được. Gõ, sẽ mở.” Việc Chúa làm khó ai biết trước được. Cuộc tranh đấu của giáo dân Họ Đạo đã nói lên một niềm tin sắt son của người Công Giáo Việt Nam vào quyền năng Thiên Chúa quan phòng và mang lại thành quả làm ngạc nhiên những người trong cuộc, công luận địa phương và thế giới.

HỒI KẾT CUỘC BẤT NGỜ

■ Giáo dân kể rằng các phim của đạo diễn “Hít Cóc” làm khán giả say mê vì hồi kết cuộc thường bất ngờ và thích thú khiến những người không tinh ý nhận xét, không thể nào đoán biết trước được. Trở về với cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose, cuộc họp báo ngày 12 tháng 5, 87 tại Tòa Giám Mục đã tạo nhiều ngạc nhiên, gây cảnh đờ khóc đờ cười, khiến nhiều người gãi đầu bức tóc vì tức giận trước cảnh “ngựa về ngựa”.

■ Giáo dân kể rằng nếu không có cái chết bất ngờ của Cố LM T., vấn đề đã được an bài trong mùa hè 1984 trong thời gian Cha Tịnh nghỉ bệnh dài hạn. Đó là mùa chuyển chuyển, Cha Tịnh sẽ nhận lệnh đi một nhiệm sở mới sau khi bình phục. Quyền Giám Đốc Trung Tâm sẽ trở thành LM Chính Xứ. Thật là hợp tình và hợp lý.

■ Giáo dân kể rằng nếu Cha Tịnh chịu giới thiệu cha chính xứ đầu tiên của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo với giáo dân bằng cách nói một câu ngắn gọn: “Cha Dương là một người tốt và xứng đáng làm Cha Sở, thì giáo dân đã tin tưởng vào ý kiến chân thực của vị Cha già mở rộng tay mừng đón vị chính xứ đầu tiên của Họ Đạo: LM Lưu Đình Dương. Thế nhưng, mặc dầu Ngài sẵn sàng vâng phục quyết định của Bề Trên, vui lòng ra đi tận chân trời góc biển, phục vụ cộng đồng dân Chúa tại Phi Châu nghèo đói, Ngài không thể thốt lên lời nói “**trái với lương tâm của mình**”. Kết quả là Đức Giám Mục đã thay đổi quyết định và yêu cầu Cha Tịnh làm chính xứ trong 9 tháng và Ngài đã trả lời: Xin vâng. Đáng lẽ, sự thật này không cần tiết lộ, nhưng vì Cha Dương đã tuyên bố với phóng viên báo San Jose Mercury News ra ngày 13 tháng 5, 87, rằng: “Trong bức thư của cha Tịnh gửi cho Ngài được đăng trên tuần báo Chính Nghĩa (sai vì Chính Nghĩa thực sự không hề đăng), cha Tịnh viết rằng **những điều tố cáo cha Dương là sai** (...Tinh wrote that the accusations against Duong are false). Ai thắc mắc, xin cứ hỏi ĐGM DuMaine.

■ Giáo dân kể rằng Đức Giám Mục ký giấy rút lại vạ tuyệt thông đối với ông Bài và ông Thiện vào ngày Chúa Nhật 10 tháng 5, 87 và mời các cơ quan truyền thông đến tham dự cuộc họp báo vào ngày thứ ba 12 tháng 5, 87. Điều ngạc nhiên là phe cha Dương không biết gì cả hoặc cố tình đánh lạc hướng công luận đàn em gọi nhau tham dự cuộc họp báo để chứng kiến quang cảnh Đức Giám Mục công bố quyết định của Tòa Thánh: y án vạ tuyệt thông đối với ông Bài và ông Thiện. Phe

Ủng hộ cha Dương hồ hởi đến tham dự nhưng họ đã vỡ mộng khi thấy ông Bài và ông Thiện ngồi hai bên tả hữu của Đức Giám Mục trên bàn chủ tọa.

■ Giáo dân kể rằng điều làm trí thức công giáo ngạc nhiên là một vị luật sư, cựu nghị sĩ đã vì một hứa hẹn nào đó của cha Dương đã dùng trí tưởng tượng dựng đứng những dự tin thật dã man và rùng rợn để gán cho phe tranh đấu. Làm tưởng rằng Tòa Thánh đã y án và tuyệt thông đối với ông Thiện và ông Bài, nên đã thẳng tay đâm vào lưng hai người bạn quý, đang đối xử với mình như bát nước đầy. Không lẽ một nhà trí thức lại định gây uy thế bằng cách này ư?

■ Giáo dân kể rằng một tin vô cùng quan trọng mà CGTL nên đăng tải và phổ biến sâu rộng là Đức Mẹ đã làm phép lạ tại Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo như giáo dân đã khẩn xin, nhân dịp kỷ niệm Đức Nữ Trinh hiện ra lần thứ nhất với ba trẻ tại Fatima (13-5-1917): ông Thiện và ông Bài vừa được rút và tuyệt thông và Tòa Giám Mục chấp thuận cho họ giáo xứ!

■ Giáo dân kể rằng nhiều người cố tình không tin nguyên tắc ở hiền gặp lành, bất chấp lời thánh hiền, đập lên “nhân, nghĩa, lễ, trí, tín”, thích dùng thủ đoạn để đạt đến mục tiêu bất chính, không ngại lập bè, kết nhóm để lợi dụng thời cơ. Một bà nhà quê buộc miệng lầm bầm: Để rồi xem, Trời bắt dung gian đáng mà.

■ Giáo dân kể rằng trong khi Đức Giám Mục và hai ông Thiện và Bài đang ngồi họp chuẩn bị cho cuộc họp báo sẽ diễn ra trong 15 phút nữa thì một nữ nhân viên của Tòa Giám Mục hốt hải gõ cửa vào báo cáo: Họ đánh nhau bên dưới và tôi đã gọi cảnh sát. Hai ông Thiện và Bài tỏ vẻ ngạc nhiên, lập tức đứng dậy xin phép Đức Cha xuống lầu để nhận định tình hình. Vừa tới nơi các ông thấy ngay nguyên do của

vụ xung đột: Cha Kỳ đứng tại cửa phòng họp báo cho phe Cha Dương vào và ngăn chặn anh em Chính Nghĩa. Cha Boyle xác nhận Cha Kỳ không có phận sự. Do lệnh của ĐGM, Cha Boyle yêu cầu Cha Kỳ lên lầu. Ngoài ra Cha Dương cũng nhận lệnh không được ra khỏi phòng. Thế là tình hình yên tĩnh trở lại và cuộc họp báo đã bắt đầu trong trật tự.

■ Giáo dân kể rằng sau cuộc họp báo Cha Dương đã họp với Cha Kỳ suốt buổi, có lẽ để bàn kế hoạch đối phó với thực trạng: Chương trình hòa giải của Đức Cha mà công luận đang hoan hỉ đón nhận. Chỉ kẹt một chút là dân vẫn không chịu Cha Dương. Vũ khí duy nhất của Cha Dương là dùng bức thư Cha Tịnh làm cái thuẫn để chống đỡ các lời tố cáo nhưng lại quá lời nên công luận đã thấy được cái đuôi nói láo. Đây cũng là một bằng chứng cho Đức Giám Mục thấy Ngài không đủ tư cách để làm Chánh Xứ.

■ Giáo dân kể rằng trong khi công luận đang thắc mắc không biết Cha Dương phải đối phó ra sao thì được tin nhóm ủng hộ Cha Dương tổ chức họp báo tại nhà hàng Maxim vào chiều thứ sáu, 15 tháng 5, 87. Trong cuộc họp báo này họ tuyên bố không tham dự Ủy Ban Hòa Giải của Đức Giám Mục. Mục đích chính là tạo một tin giật gân cho tờ Báo DV vừa mới khai sinh cách đây một tuần và định ra số thứ hai vào ngày 16 tháng 5, 87. Không lẽ đã cùng với Cha Dương bỏ vốn đầu tư mong lợi dụng được cuộc tranh đấu để bán báo mà không có tin gì đặc biệt để đăng.

■ Giáo dân kể rằng cái hổ của họ là không dò được ý Trời. Mọi hành động đi ngược lại lòng dân, gây chia rẽ trong Cộng Đồng, sẽ bị công luận lên án gắt gao. Mọi thủ đoạn nhằm đánh lộn con đen, các xảo thuật chụp mũ, không thể lường gạt ai được vì Cộng Đồng đang nhìn cảnh: Cháy nhà ra mặt chuột. Đất nước này rất tự do song cũng thượng tôn pháp luật để bảo vệ mọi công dân.

■ Giáo dân kể rằng Tòa Thánh hân hoan đón nhận tin hòa giải giữa Tòa Giám Mục và Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose, California. Cuộc hòa giải đã xảy ra đúng lúc và kịp thời, chuẩn bị cho chuyến viếng thăm của Đức Thánh Cha tại vùng này. Người Công Giáo Việt Nam quyết tâm đặt quyền lợi Giáo Hội lên trên hết, và sẵn sàng đập tan mọi âm mưu lợi dụng thời cơ để trục lợi, hoặc thỏa mãn tham vọng cá nhân. Kẻ ngồi trong bóng tối gây hoang mang bằng câu hỏi “Đâu là sự thật” nay đã xuất đầu lộ diện để được trả lời: Đây là sự thật! Mộng đã vỡ rồi. Đừng tiếp tục phạm tội nữa đối với Giáo Hội.

Đây là chi tiết liên quan đến cuộc họp báo do Đức Giám Mục DuMaine và những người lãnh đạo cuộc đấu tranh của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam

TÒA GIÁM MỤC VÀ CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VN TẠI SAN JOSE ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC CÁC THỎA THUẬN GIẢI QUYẾT KHỦNG HOẢNG

SAN JOSE (KA) - Sau gần cả năm trời, cuộc khủng hoảng giữa Tòa Giám Mục San Jose và Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam đã bước vào một ngã rẽ mới với cuộc họp báo phối hợp giữa hai bên liên hệ được tổ chức tại Trung Tâm St. Joseph, Los Altos số 7.600 Y St. Joseph, Los Altos.

Cuộc họp báo đã lôi kéo hầu hết các hệ thống truyền hình, báo chí Hoa Kỳ và Việt Nam như CBS, ABC, NBC, 44, CNN, USA Today, Mercury News, San Francisco Chronicle, Sacramento Bee, UP, Đài truyền hình Việt Nam Tự Do, Đài Truyền Hình Việt Nam (phát hình 10 giờ sáng), Việt Nam Nhật Báo, Nhật Báo Dân Việt, Tuần Báo Chính Nghĩa

Cuộc họp báo đã bắt đầu đúng 10 giờ 25 phút sau khi Giám Mục DuMaine ngồi ở ghế chủ tọa và bên trái là ông Trần An Bai, bên phải là ông Trần Công Thiện. Mọi người đều tặng cho cả ba nhân vật ngồi ở bàn chủ tọa một tràng pháo tay dài hơn nửa phút.

Giám Mục DuMaine tuyên đọc bản tuyên cáo chung về việc Hòa Giải và Hợp Tác giữa tòa Giám Mục San Jose và Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam bằng Anh ngữ, còn bản dịch bằng tiếng Việt được phân phối cho báo chí Việt Nam và mọi người tham dự.

Sau phần đọc bản tuyên cáo chung (được ký kết giữa ba người, Giám Mục DuMaine đại diện cho Tòa Giám Mục San Jose, ông Trần Công Thiện và Trần An Bai đại diện cho Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam) là phần đặt câu hỏi.

Nữ ký giả Joan Connell của Mercury News đã khởi đầu phần chất vấn hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bai đã thay đổi gì về lập trường hay nói khác hơn là hai ông có sự nhân nhượng nào về hai thỉnh nguyện không ?

Ông Trần An Bai trả lời :

Hai thỉnh nguyện vẫn còn đó, tuy nhiên về Giáo Xứ Thê Nhân chắc

chân trong tương lai Đức Giám Mục DuMaine sẽ công bố trong một thời gian thuận tiện và giờ đây chúng tôi đã được nâng lên hàng Bản Giáo Xứ đó là một tiến bộ đáng ghi nhận. Tuy nhiên vấn đề linh mục Lưu Đình Dương, như trong bản tuyên cáo chung, chúng tôi đã nói đã trình bày những quan tâm của những người Công Giáo Việt Nam về vai trò chính xứ của linh mục Dương nhưng Đức Giám Mục DuMaine nghĩ rằng vẫn chưa đủ, đó là quyền của Ngài và tất nhiên là Ngài phải chịu trách nhiệm về sự bỏ nhiệm này, ngoài ra chúng tôi dành quyền đạo đạt ý muốn cho giáo dân để sẽ có nhiều dịp trình bày trực tiếp về những bằng chứng cụ thể khác nhau về linh mục Dương cũng như về nguyện vọng của họ.

Sau đó Giám Mục DuMaine cũng đã nói đến sự yêu cầu của Tòa Thanh La Mã để giải quyết cuộc khủng hoảng này, đặc biệt là phải gặp gỡ riêng tư và kín đáo hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bai để giải quyết cuộc khủng hoảng đã kéo dài quá lâu. Giám Mục DuMaine cũng đã nhắc đến sự tin tưởng và quyết định của Ngài khi công bố trong bản thỏa hiệp là thừa nhận và đặt khả năng lãnh đạo của hai ông vào việc phục vụ toàn thể Cộng Đồng hầu tạo sự đoàn kết và lớn mạnh cho Cộng Đồng Công Giáo tị nạn Việt Nam. Câu phát biểu trên đây của Giám Mục DuMaine nhằm trả lời câu hỏi của Hệ thống truyền hình CBS về lý do tại sao mãi đến hôm nay Tòa Giám Mục San Jose mới chịu ngồi xuống nói chuyện với những người đại diện Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam.

Nữ phái viên Thanh Dung của tuần báo Chính Nghĩa đã đặt những câu hỏi trước Giám Mục DuMaine về vai trò hợp pháp của Tổ chức Thiện Nguyện Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam. Đức Giám Mục DuMaine đã xác nhận là Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam có quyền đăng ký thành một tổ chức thiện nguyện hợp pháp

cũng giống như địa phận San Jose. Đức Giám Mục DuMaine đã từ chối câu trả lời khi nữ phái viên Thanh Dung hỏi tiếp về lý do tại sao linh mục Lưu Đình Dương đã tuyên bố là tổ chức thiện nguyện cộng đồng Công Giáo Việt Nam là một tổ chức bất hợp pháp. Giám Mục DuMaine đã bảo là ngài vẫn không hiểu tại sao linh mục Dương đã tuyên bố như vậy nên xin miễn trả lời.

Ông Trần Công Thiện đã trả lời cho phóng viên của hệ thống truyền hình NBC về vấn đề ông có cảm thấy vui thú và thỏa mãn về bản tuyên cáo chung giữa tòa Giám Mục San Jose và ông cũng như ông Bai không ? "Tôi rất vui mừng về sự hòa giải giữa cá nhân chúng tôi cũng như Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam với tòa Giám Mục, và chỉ mới có thể thôi", ông Trần Công Thiện tuyên bố như vậy.

Đức Giám Mục DuMaine cũng trả lời cho hệ thống truyền hình số 2, phát hình từ Oakland "Đây chỉ là khởi đầu của những hòa giải, hy vọng là mọi khó khăn rồi đây lần lượt sẽ được giải quyết thỏa đáng".

Ông Trần An Bai trả lời cho hệ thống truyền hình NBC là ông nghĩ rằng Giám Mục DuMaine có toàn quyền bổ nhiệm bất cứ linh mục nào mà Giám Mục nghĩ là tốt đẹp và ích lợi, tuy nhiên giáo dân cũng có quyền nghĩ là vì Linh Mục có thật sự mang lại sự kết đoàn hay phân rã linh hồn cho nhiều người hay không. Và cuộc khủng hoảng của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam cần phải có thời gian mới có thể hàn gắn lại được.

Nữ phái viên Thủy Trinh của Việt Nam Nhật Báo đặt câu hỏi :

Sự kiện giải quyết cuộc khủng hoảng của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại đây cũng như ý muốn hòa giải giữa các bên liên hệ nhất là của Tòa Giám Mục và đặc biệt của Đức Giám Mục là bắt nguồn từ Tình Yêu Mến hay vì nhu cầu cấp bách của thời cuộc khi Đức Giáo Hoàng sắp

viếng thăm Monterey và San Francisco vào tháng 9 này ?

Đức Giám Mục DuMaine :

— Sự giải quyết này có thể nói là bắt nguồn từ Tình Yêu và Thương Mến.

Đặc phái viên của tuần báo Chính Nghĩa, ông Đỗ Văn Hiến đã đặt câu hỏi với Đức Giám Mục DuMaine về bản tường trình dài của linh mục Nguyễn Đức Thiệp tại sao Tòa Giám Mục San Jose vẫn chưa công bố mà chỉ mới công bố bản tường trình ngắn. Giám Mục DuMaine bảo là linh mục Nguyễn Đức Thiệp ngoài bản tường trình ngắn đã được công bố chỉ có sự tường trình bằng miệng trực tiếp giữa linh mục Thiệp và cá nhân Giám Mục mà thôi.

Ông Nguyễn Xuân Phác, chủ nhiệm tờ Dân Việt đã hỏi tại sao hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bái đã để tới 10 tháng mới chịu ngồi xuống để hòa giải với Tòa Giám Mục ngõ hầu tìm một biện pháp giải quyết. Có phải vì quyết định của Tòa Thánh mà hai ông mới chịu ngồi xuống không ?

Ông Trần An Bái trả lời :

— Cửa tòa Giám Mục nhất là của Đức Giám Mục DuMaine đã đóng suốt 10 tháng qua, nay mới mở, và tất nhiên khi mở chúng tôi mới có thể gặp gỡ và tìm một con đường hòa giải. Còn về quyết định của Tòa Thánh thì theo như bản tuyên cáo chung quý vị đã thấy là Tòa Thánh đã không hề phán quyết là ai sai, ai đúng trong biến cố này và Đức Giám Mục DuMaine cũng đã phải thừa nhận là không hề có thành kiến vì về hình phạt Vạ Tuyệt thông mà nay đã rút lại và hủy bỏ.

Ông Nguyễn Đạt Thịnh, chủ bút của tờ Dân Việt đã chất vấn ông Trần An Bái về việc ông là người từ Hawaii mới về San Jose, chưa biết gì nhiều về biến cố tôn giáo này nhưng tại sao sáng hôm nay đã có người đe dọa ông cũng như đã có nhiều người gọi điện thoại cho một số bác sĩ và cơ sở thương mại để yêu cầu không quảng cáo trên tờ Dân Việt ?

Câu hỏi của ông Thịnh tuy không phù hợp với buổi họp báo nhưng ông Bái cũng đã trả lời :

— Nếu ông mời từ Hawaii về thì ai biết ông là ai mà đe dọa ? Hơn nữa ông mời về đây làm sao ông biết được những người đe dọa ông hay báo của ông là những thành viên của chúng tôi ?

Cử tọa đã vỗ tay thật lâu để hoan hô câu trả lời của ông Trần An Bái dành cho tờ Dân Việt.

Sau cuộc họp báo Giám Mục DuMaine cùng với hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bái tiến ra sân cỏ ở phía sau để tiếp xúc với các giáo dân Việt Nam và tại đây một lần nữa giáo dân Việt Nam đã hoan hô tinh thần hòa giải của Đức Giám Mục DuMaine nhưng đồng thời cũng bày tỏ quyết tâm không đồng ý về sự bổ nhiệm linh mục Lưu Đình Dương làm chính xứ bằng cách hát bài No Father Duong và đưa những băng in băng hai màu đen đỏ "NO FATHER DUONG". Với lời yêu gọi của ông Trần An Bái, các giáo dân đã cất những tấm băng No Father Duong vào và quỳ gối xuống để nhận lãnh phép lành của Đức Giám Mục DuMaine bằng tiếng Việt Nam. Sau đó mọi người đã đứng lên một lần nữa vỗ tay và hoan hô tinh thần hòa giải của Đức Giám Mục.

Cuộc họp báo đã kết thúc trong bầu không khí tin tưởng một ngày gần đây, mọi khó khăn sẽ qua đi và Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam sẽ bước vào giai đoạn hàn gắn và xây dựng.

TRÍCH VIỆT NAM NHẬT BÁO

CÁO LỖI

Vì quá nhiều bài vở, chúng tôi tạm gác bài "Vu án Cha đuổi con" một kỳ.
Xin thành thực cáo lỗi cùng bạn đọc.

DÓN CỎI TRUYỀN HÌNH

Đài tiếng nói Tự Do sẽ phát hình cuộc phỏng vấn Tiên Sĩ TRẦN AN BÀI về "Bản Tuyên Cáo Hòa Giải và Hợp Tác" lúc 5 giờ chiều ngày Thứ Bảy, 16-5-1987, trên băng tần số 48.

HỖ TRỢ ỖN THIÊN TRIỆU

Hội Đồng Giám Mục Đài Loan đang cần tuyển một số thanh niên sẵn sàng dâng mình phục vụ cho Giáo Hội Đài Loan trong thiên chức Linh Mục.

Mọi chi tiết xin liên lạc với:
Linh Mục Vincent Mao
14921 Vanowen St., #4B
Van Nuys, CA 91405
ĐT.: (818) 781-0585

Ở trại tập trung người tỵ nạn Đông Dương,
 Tôi đã sống cả năm trời khắp khởi!
 Mong đợi từng ngày được vào quê hương mới!
 Nơi tạm dung! – Một cường quốc văn minh?
 Đất nước tự do tôi tưởng rất thanh bình!
 Khi đến San Jose tâm tình đầy phấn khởi,
 Vườn nho này có Cha già vun xới,
 Nhưng chưa đầy một năm Người đã bị đuổi đi!
 Tôi tự hỏi bởi vì lý do gì?
 Sự khổ đau mà Cha già gánh chịu,
 Sự bất an xảy ra cho Giáo hữu,
 Có phải là kết quả việc làm của kẻ xu nịnh Đức Cha.

Kẻ chiếm đoạt ngôi vị của Cha già,
 Kẻ mà người ta gọi là mất gốc,
 Kẻ mà loài người gọi là thâm độc,
 Kẻ đã đem thư kín của Cha già phổ biến khắp dương
 gian!

Vong bản hạ tầng hệ hủ ngênh ngang,
 Họ cho lá thư Cha già là bản tường trình thú tội!
 Tôi cho đó là việc làm bỉ ổi,
 Của một kẻ tự cho mình có bộ óc thâm sâu.
 Có phải việc làm đó là của một chính khách hoạt đầu?
 Tự mãn cho mình có nhiều sáng kiến,
 Thư kín Cha già đem ra phổ biến,
 Có thể làm tiền như cuốn băng Sứ giả Carthage?
 Có phải ông là người đánh mất lương tri?
 Có phải ông là hạng người hèn hạ?
 Vị Tổng quản sẽ thật tình khoái trá!
 Sắc phong ông làm thừa tướng gian manh!
 Bởi xưa nay ông vốn dĩ lộng hành,
 Lấy bá quyền cầm tù hai cha Phó,
 Chúc lưu vong chánh xứ vẫn rày đây mai đó,
 Ông gục đầu tự thẹn kiếp lang thang!

Tôi trên vùng vùng đất lạ không dòng tộc họ hàng
 Nhận Cộng đồng là họ hàng thân thuộc!
 Cộng đồng tôi không chấp nhận hạng người xác
 xược,

Lịch sử Cộng Đồng, họ tô ngược vẽ ngang!
 Cộng đồng tôi không thể đồng hóa tan hoang,
 Theo ý đồ của cá nhân đen tối!
 Và âm mưu của hạng người phản bội,
 Đã được Giáo dân lật tẩy khắp cùng!
 Những kẻ xưa nay xưng bá xưng hùng,
 Những kẻ xưa nay khéo mồm, chối tội,
 Những kẻ xưa nay chuyên gây bão nổi,
 Phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trước mặt Đấng
 Toàn Năng!

Thiện Hải

**TRÊN
 VÙNG**

ĐẤT LẠ

LẶN LỘI

QUỐC THIỀU

Nhận đủ số tiền, Luồn dúi vào tay vợ:

— Này em cất đi, cẩn thận đấy nhé.

Rồi quay lại nói với người khách:

— Anh de cái đít xe lại gần gần, chúng tôi phụ lên cho.

— Được rồi, chờ tôi một chút.

Ông khách móc trong túi ra chùm chìa khóa lác lác mấy cái, nhìn đồng ghê sắt cũ kỹ rồi tiếp:

— Tôi ra lấy xe, anh chị làm ơn xếp gọn lại giùm.

Khách đi rồi, vợ Luồn lăm lăm đếm lại số tiền cho chắc ăn và nhét vào cái xách tay đeo lưng lẳng ở vai, nhìn chồng tiếc rẻ:

— Thế nà nỡ mất hai mươi tám đồng. Mua bốn đồng nại bán có ba!

— Thôi cũng được, phúc đố bảy mươi đời người ta mới khuan đi cho. Phơi nắng mấy ngày rồi còn gì.

Chỉ một lúc sau, 28 cái ghế đã nằm ngổn ngang trên chiếc xe pick up. Luồn chùi tay vào đùi để phủi lớp đất bụi rồi tươi cười bắt tay tiễn khách:

— Cám ơn anh nhiều lắm.

Ông khách cũng vui vẻ không kém:

— Vâng cám ơn anh chị.

Chiếc xe lăn bánh, để lại một khoảng bụi mù. Vợ chồng Luồn cũng thanh thoi ra về.

Kể từ ngày “tiếp thu” Họ Đạo hụt, tính đến nay đã 3 tuần rồi. Cứ thứ Bảy và Chúa Nhật là vợ chồng Luồn lại vác 28 cái ghế sắt ra chợ trời để bán. Những cái ghế này tưởng đã đưa Luồn lên chức vụ chót vót mà nhiều người trong nhóm cha Dinh hằng mơ ước: Chủ tịch Ủy Ban Tiếp Thu Họ Đạo. Thế mà chỉ một sớm một chiều chức Chủ tịch cũng bay mà Ủy Ban Tiếp Thu cũng tiêu tưng. Luồn nhủ lòng:

— Thôi từ nay chả chơi đại thế nữa.

Về đến nhà thì trời cũng nhá nhem tối. Đứa con trai lớn đang ngồi dán mắt vào cái truyền hình. Ba đứa con gái nhỏ chọc nhau khóc chí chóc. Càng đôi chúng càng khóc to hơn:

— Mẹ ơi đói quá!

— Có gì ăn không mẹ?

Vợ Luồn gắt lên:

— Đói cũng phải từ từ chứ. Tao cũng mệt bỏ hơi tai đây lầy.

Nhưng chị lạnh lệ mở tủ lạnh lấy 4 cái hot dog, hâm nóng lên, để vào 4 cái đĩa và ra lệnh:

— Mỗi đứa nấy một cái và ăn đi. Lín ngay không tao vả chết bây giờ.

Ba đứa nhỏ thút thít, mỗi đứa cầm một đĩa, mắt lăm lét nhìn mẹ rồi hậm hực ngồi phệt xuống nền nhà. Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng vào cái hot dog. Nhưng chúng ngẫu nhiên ăn như sợ có ai dành mắt. Thấy thằng con trai lớn 13 tuổi vẫn đang mãi coi truyền hình, chị Luồn bực mình quát lớn:

— Lẹo, mày có nghe tao nói gì không?

Thằng Lẹo ngo ngác quay lại:

— Dạ.

— Dạ cái gì, tắt ngay cái tivi. Ăn cho xong đi. Cả ngày chỉ coi tivi thôi.

Ngay lúc ấy có tiếng bấm chuông cửa. Lẹo hớn hở:

— Để con ra mở cho.

Ba đứa bé con cũng nhồm lên. Chị Luồn mắng:

— Ngồi xuống ăn hết đi.

Rồi chị quay lại nói với Lẹo:

— Ra coi xem ai, quen thì hăng mở, còn người nạ thì gọi mẹ.

Thằng Lẹo hấp tấp chạy ra. Nó hé mở cánh cửa, rồi lộ đầu ra:

— Ai đó?

— Bác đây.

Nó nhận ra ngay bạn thân của bố nó. Thằng bé chào:

— Dạ, chào bác Nhao.

— Ủ, cháu ngoan. Bố có nhà không?

— Có ạ.

Chị Luồn cũng chạy ra:

— A, anh Nhao mời anh vào.

— Anh có nhà không chị?

— Nhà tôi đang tắm. Xuống bây giờ.

Rồi chị nói với Lẹo:

— Con dẫn các em nên nấu rồi gọi bố xuống, có bác Nhao.

Thằng Lẹo ra bàn ăn lấy phần của nó rồi dẫn 3 em lên lầu. Một lúc sau Luồn từ trên cầu thang bước xuống.

— Ô!, anh Nhao. Khỏe không?

Nhao đứng dậy bắt tay Luồn:

— Khỏe lắm. Lâu quá không gặp anh.

Luồn kéo ghế ngồi bên cạnh Nhao:

— Tôi bận quá.

— Mẹ! Có gì mà bận, chỉ trốn anh em thôi. Họ kiếm anh quá chừng.

Vợ Luồn bước ra cũng phụ vào:

— Bạn thật mà. Chuyện Cha Xứ có gì nà không?

— Thì xong rồi.

Luồn nheo cặp lông mày lại:

— Xong nghĩa là thế nào?

— Tòa Thánh ra lệnh là vẫn rút phép thông công của mấy người ở phe tranh đấu. Cha Dinh được giữ chức chánh xứ. Sáng thứ Ba này ĐGM tuyên bố và sẽ có Thánh Lễ mở ngay tại Tòa Giám Mục.

— Có thật không?

— Thật chứ, tôi nói dơn với anh chị làm gì.

Vợ chồng Luồn dư biết là Nhao ít khi nói dơn nhất là chuyện quan trọng này. Luồn hỏi:

— Bây giờ mình phải làm gì?

— Còn làm gì nữa. Anh lặn kỹ quá mà. Đăng báo nhấn tin kiếm anh mà cũng không ra nữa.

Nhao đưa tờ báo chỉ vào chỗ nhấn tin. Luồn mừng rỡ la lớn:

— Phải vậy mới được, ha ha, hay quá!

Nhao hạ giọng:

— Ủy ban Tiếp thu mình vẫn duy trì. Anh vẫn là Chủ tịch, tôi là Phó. Những thành phần nóng cốt không có gì thay đổi cả. Thứ Ba này sau Thánh lễ ăn mừng, mình sẽ kéo về Họ Đạo, có ĐGM, cha Dinh, cha Chỉ...đủ hết. Chắc chắn rồi không thể hụt được nữa.

Ngừng lại để uống miếng nước, Nhao lại tiếp:

— Tối nay và tối mai anh gọi điện thoại cho tất cả phe mình phải lên Tòa Giám Mục vào sáng thứ Ba để dự lễ ăn mừng của cha Xứ! Chương trình chúng tôi đã tính toán xong xuôi. Chỉ tiếc có bài diễn văn thì Chủ tịch Bất phồng tay trên mắt rồi.

Luồn cũng có vẻ tiếc rẻ cái bài diễn văn. Nhưng mấy tuần anh chả chịu họp hành, tổ chức gì mà họ vẫn cho anh tại chức thì cũng mừng thầm. Vợ Luồn tuy mừng rỡ nhưng cũng buột miệng kêu

lên:

— Hoài của!

Nhao an ủi:

— Chị đừng buồn, tôi với anh Luồn thế nào cũng có dịp được đọc diễn văn. Không dịp này thì dịp khác.

Chị Luồn biết anh Nhao đã hiểu sai ý mình, nhưng cũng chả muốn lên tiếng cãi chính. Vì chị đang để tâm thần “hoài của” 28 đồng lỗ vốn về vụ bán ghế sắt. Chứ đàn bà như chị thì ai đọc bài diễn văn cũng chả nhằm nhò gì. Nếu biết trước Ủy Ban Tiếp Thu vẫn tồn tại, chồng chị vẫn là Chủ tịch thì chị đâu có bán những cái ghế sắt đi làm chi. Vừa lỗ vốn, vừa cực khổ mấy tuần lễ. Bây giờ, nếu bỏ tiền ra mua chưa chắc đã chọn được những cái ghế như thế. Tuy nó cũ kỹ, màu nọ màu kia nhưng loại ghế ấy rẻ lại gọn gàng, bằng sắt thì đâu có sợ mối mọt. Xài mấy đời cũng vẫn còn tốt chán. Chị chép miệng, thở dài nhìn ra ngoài sân cỏ.

Nhao dặn dò Luồn vài điều cần thiết rồi xin phép ra về. Vợ chồng Luồn bận rộn suốt buổi tối để gọi điện thoại mời gọi cho Thánh Lễ ăn mừng của Cha Dinh

Sáng sớm thứ ba, trung tâm Tòa Giám Mục nhộn nhịp hẳn lên. Giáo dân Việt lũ lượt kéo đến, những khuôn mặt tươi vui, tiếng cười nhẹ nhàng, hớn hở. Họ đến để chứng kiến cảnh rút phép thông công, để xác định lại vai trò của vị chánh xứ và để dự lễ ăn mừng chiến thắng.

Cha Dinh vui vẻ đứng ngoài hành lang chào đón mọi người. Cha Chỉ đứng trước phòng để điếm mặt. Ai ủng hộ cha Dinh thì được vào, ngược lại ai thuộc phe tranh đấu thì ra bãi cỏ ngồi đợi chờ. Hai cha còn cẩn thận gắn bảng tên phía ngực trái: “REV. TƯỚNG DINH”; “REV. TIÊN CHỈ”. Như vậy để mọi người dễ nhận ra. Nhất là những phóng

viên nhà báo Mỹ. Họ vô ý vô tứ lắm, chẳng nhận ra ai là Chánh xứ, ai là Thầy giáo trong Đại Chung Viện. Phỏng vấn toàn những kẻ vô danh tiểu tốt, chụp hình lại nhắm vào những người sắp bị rút phép thông công mà quên đi những tai to mặt lớn. Như hai cha chẳng hạn!

Một người lên tiếng hỏi cha Chỉ:

— Lễ ở đâu thưa cha?

— Họp báo trước đã. Người của mình cứ vô đi.

Nhóm giáo dân Họ Đạo bị chặn lại:

— Những người này ra bãi cỏ ngồi, ĐGM muốn như vậy.

— Họp báo của ĐGM mà, ai muốn vô thì vô, sao lại cản người ta.

— Xin cha Chỉ công bằng một tí. Đừng để gây gổ trong lúc này.

Cha quát mắt nhìn những kẻ dám phản đối lệnh của Ngài. Ngay lúc đó cha Dinh dẫn thêm một lực lượng hùng hậu tới để tăng cường với cha Chỉ. Hai cha nháy mắt nhau, rồi biến dạng sau cánh cửa hậu. Lúc đi qua chỗ Luồn, cha Dinh nhắc nhẹ cái ghế và bấm vào tay Luồn. Tức thì Luồn giơ bồng

cái ghế, ném mạnh về phía giáo dân Họ Đạo. Những thanh niên lực lưỡng trong Ủy Ban của Luồn cũng làm theo ông Chủ tịch. Những cụ già, phụ nữ và trẻ em hoảng hốt xô nhau chạy toán loạn. Tiếng gào khóc mỗi lúc một lớn. Cha Chỉ và cha Dinh từ phòng trong nhìn ra, mỉm cười, mỉm cười và gật gù. Họ đã thành công!

Biết có đụng độ lớn, từ xa Nhao lao mình tới, miệng la lớn:

— Oánh bỏ mẹ nó đi.

Gã lấy hết sức đập đổ cái bàn giữa đám đông. Một người đàn ông và một người đàn bà bị cái bàn đè lên, đau đớn la thất thanh. Nhao thừa thắng xông lên, ấn mạnh cái bàn xuống. Người đàn ông đau đớn:

— Gãy chân tôi mất. Ai nâng cái bàn ra hộ.

Người đàn bà thảm thiết:

— Ôi giờ ơi! Ló giết tôi, giết tôi nàng lược ơi!

Nhao giật mình hoảng hốt khi nhận ra tiếng kêu cứu của vợ chồng ông bà Chủ tịch Ủy Ban Tiếp Thu. Gã vội vã kéo cái bàn ra và nâng vợ chồng Luồn dậy:

— Có sao không? Có sao không?

Rồi gã hậm hực nói lớn cốt để vợ chồng Luồn nghe rõ:

— Thằng nào chơi ác quá vậy, đè cái bàn lên người ta như thế, rùi gãy chân gãy tay thì sao?

Vợ Luồn sợ hãi nói với Nhao:

— Tôi không thích họp báo, Anh chỉ tôi chỗ

nam nẽ, để tôi chờ ở đó cũng được.

Nhao lăm lét nhìn chung quanh rồi kéo vợ chồng Luồn ra một góc, nói nhỏ:

— Làm gì có lễ, chỉ họp báo thôi. Mình phải nói có lễ để thiên hạ đi đông.

Vợ chồng Luồn vỗ lễ:

— À ra thế.

ĐGM được tường trình rõ ràng hơn ai hết, Ngài hiểu rõ nguyên nhân gây nên cuộc xô xát này. Ngay sau đó cha Dinh và cha Chỉ bị điệu lên lầu hai. Viên an ninh to xác lễ độ nói với hai cha:

— Xin hai Ngài cứ ở trong phòng này, khi nào họp báo xong, ĐGM cho phép, chúng tôi sẽ mở cửa để 2 Ngài ra.

Quay lưng đi hần sập mạnh cánh cửa lại. Tiếng kêu chát chúa của cánh cửa làm 2 cha uất nghẹn, nhìn nhau không thốt lên được lời nào.

Dưới lầu, cuộc họp báo đã bắt đầu. Mấy chục người phe cha Dinh lạc lõng như rùa không đầu. Một số tức giận ra về vì không có Thánh Lễ. Khi nghe ĐGM tuyên bố là không rút phép thông công của những người trong phe tranh đấu, Nhao đã nói nhỏ vào tai Luồn:

— Tôi cũng bị lừa anh ạ! Những gì xảy ra hôm nay đều đi ngược lại những điều mà cha Dinh nói.

Luồn và Nhao lại há hốc mồm nhìn nhau khi ĐGM thừa nhận vai trò lãnh đạo Cộng Đồng Công Giáo cho toàn địa phận của 2 vị thuộc phe tranh đấu.

Cuộc họp báo được kết thúc một cách tốt đẹp. ĐGM ra tận sân cỏ để chúc lành cho giáo dân Họ Đạo. Từ lầu 2, qua khung cửa kiếng, cha Dinh và cha Chỉ nhìn thấy một rùng khẩu hiệu không chấp nhận cha Dinh là chánh xứ. ĐGM mỉm cười gật đầu:

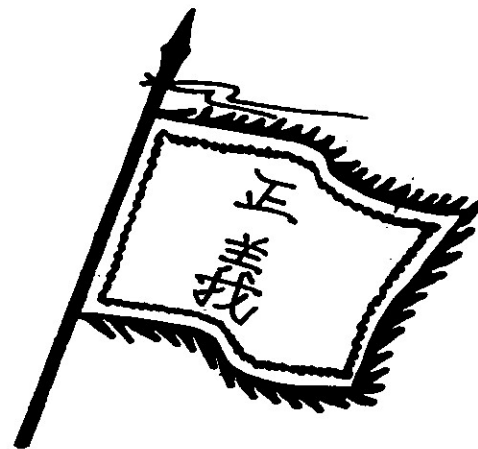
— Cảm ơn các con.

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: ĐIỆP KHÚC “LỘ DUNG: BẠC”

Tục truyền rằng vào một buổi tối tháng 5, Bạc Trang Hán Tử đang ngồi trước án thư trong gian phòng nhỏ của ông. Con đường Cửu Lộ trước mặt im lìm không một bóng người qua lại. Cơn nóng bức của một ngày đầu hạ bắt đầu tan dần. Gió đêm thổi nhẹ. Ngọn bạch lạp tỏa ánh sáng yếu ớt nhưng cũng đủ soi rõ gương mặt nghiêm trọng của Bạc Trang Hán Tử. Ông ngồi dựa lưng vào thành ghế, bất động, đầu óc quay cuồng với bao kế hoạch cho cuộc tranh đấu.

Bất chợt, một tiếng “cách!” nhỏ vang lên. Nhanh như cắt, ông vớ lấy thanh kiếm đang nằm trên án thư, chỉ hơi nhún người một tí, toàn thân của ông đã vút ra khỏi cửa sổ. Bàn tay của ông hơi phất nhẹ, ngọn chỉ phong thổi tắt phụt ngọn bạch lạp. Bạc Trang Hán Tử vận dụng nhãn quan nhìn khắp chung quanh. Tất cả đều yên tĩnh. Ông lấy làm lạ, rõ ràng tai ông nghe thấy có tiếng động. Nhẹ nhàng đi về phía trước, ông thoáng nhìn thấy một mũi phi tiêu đang cắm ngập trên cánh cửa cái. Phía đuôi của mũi phi tiêu là một mảnh giấy nhỏ cuộn tròn cẩn thận.

Bạc Trang Hán Tử tháo vội mảnh giấy, rảo bước nhanh về thư phòng. Thấp sáng ngọn bạch lạp, ông liếc nhìn mảnh giấy. Hoàng đế Thạch Đồ Ma vẫn tắt vài hàng triệu hồi ông đến một địa điểm bí mật để thương nghị. Bên dưới là dấu triện đỏ chót còn thơm mùi mực. Bạc Trang Hán Tử cấp tốc thay quần áo dạ hành rồi phi ngựa đến trang

trại của Giáo Học Thiên Trang. Vị chủ sự của Bang Hành Sự cũng nhận được một giấy mời như Bạc Trang Hán Tử. Thế là hai thủ lĩnh của Chân Lý Thái Bình cặm cụi bàn bạc cho đến sáng.

Xế trưa hôm sau, Bạc Trang Hán Tử và Giáo học Thiên Trang chuẩn bị binh khí sẵn sàng phó hội. Tại một địa điểm bí mật không xa thủ phủ của Hồ Sinh, trên một bãi đất trống chung quanh có những tàng cây cao um tùm bao bọc, Hoàng đế Thạch Đồ Ma và Tổng trấn Lộ Dung đã bày trận thế để nghênh đón hai thủ lĩnh Doanh Tuấn Giáo. Hoàng đế Thạch Đồ Ma đứng giữa trận đồ, hai chân xuống “Trung Bình Tấn”, vững chắc tưởng không có gì có thể lay chuyển. Mũi gương loang loáng, chốc chốc chém phập vào trụ gỗ gần đấy trong thế “Tứ Mã Nan Truy”, ngậm nhắc nhở hai người của Doanh Tuấn Giáo là những quyết định của ông đã ban ra thì không thể thay đổi.

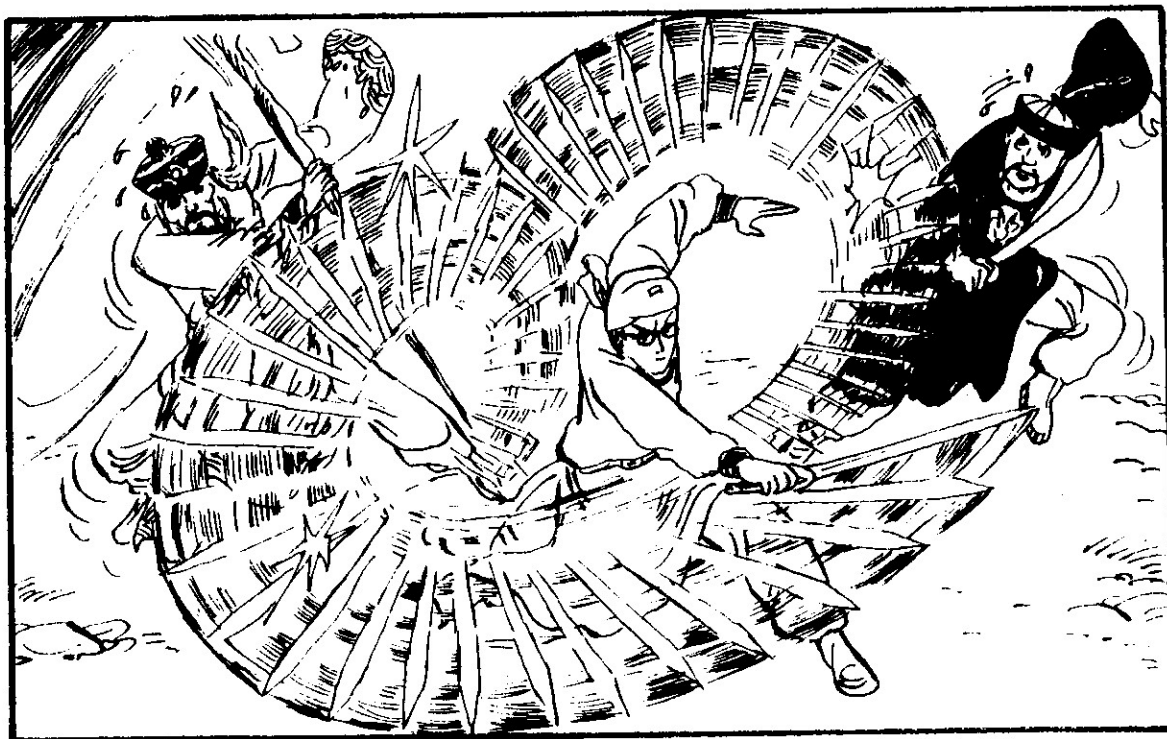
Bất thành linh mũi kiếm của ông bắt đầu chậm lại trong một thế đánh mới thật hòa hoãn. Ông thi triển bài “Hảo Tổng Trấn”, ca ngợi công lao, tài đức của Lộ Dung, đồng thời khuyên nhủ Bạc Trang Hán Tử và Giáo Học Thiên Trang nên chấp nhận người mà ông đã khổ công lựa chọn. Đoạn ông tung người lên cao, hai tay giăng rộng theo thế “Giải Tuyệt Thông” trong bài “Đại Xá Quyền”, ngậm hứa hẹn cởi bỏ Tuyệt Thông Án mà ông đã trừng phạt hai thủ lĩnh của Chân Lý Thái Bình. Sau đó ông hồi bộ, thâu kiếm lại rồi phóng ra khỏi trận đồ.

Giáo học Thiên Trang nhìn thấy chiêu thức “Hảo Tổng Trấn” không vừa mắt liền rút kiếm

nhắm thẳng vào Lộ Dung. Sau nhiều năm làm Chủ Sự của Bang Hành Sự Doanh Tuấn Giáo, ông đã biết quá rõ về con người của Lộ Dung. Ông muốn chứng tỏ cho Hoàng đế Thạch Đỗ Ma thấy sự bất tài vô tướng của vị võ quan Hoài Quốc. Những thế đánh sở trường của Lộ Dung như “Nặc Danh Thư”, “Bát Hợp Quần”, “Dạ Ích Kỳ”... lần lượt được Giáo học Thiên Trang biểu diễn trước mắt Hoàng đế Thạch Đỗ Ma. Mũi kiếm của ông chất chứa đầy sự bực tức sau 10 tháng trời rông rã cố gắng hoàn thành 2 thỉnh nguyện. Lộ Dung từ lúc thấy mũi kiếm của Giáo học quần quít bên người, ông cảm thấy không ổn liền hét một tiếng thật to, rút đao chống đỡ. Hai món binh khí chạm nhau tóe lửa. Giáo học Thiên Trang càng đánh càng hăng trong khi Lộ Dung còn để quá nhiều sơ hở. Nhận thấy Lộ Dung có nhiều lúc lúng túng, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma ngấm ngấm xử dụng nội công truyền hơi tiếp sức cho vị Tổng Trấn. Cảm thấy yên tâm vì có đại nhân phù trợ, Lộ Dung rút ngay bửu bối giắt ở thắt lưng, ném mạnh về phía Giáo học Thiên Trang. Bạc Trang Hán Tử và Giáo học Thiên Trang đều kịp nhận ra đó là quyền “Tạ Lỗi Chân Kinh” mà Cựu Tổng Trấn Bình Viễn An đã gửi cho Lộ Dung cách đây không lâu. Quả là trò cười dưới mắt những cao thủ lỗi lạc của Doanh Tuấn Giáo.

Bạc Trang Hán Tử từ nãy giờ chăm chú theo dõi cuộc đấu. Ông nhìn bóng mặt trời, cảm thấy thời giờ không cho phép kéo dài thêm nữa. Ông ra dấu cho Giáo học Thiên Trang ngừng tay, đoạn phóng vào giữa trận trong lúc Lộ Dung ngỡ ngác chưa phòng bị. Bằng đường kiếm quý khốc thần sầu, Bạc Trang Hán Tử thi triển thế “Đả Võ Quan”, một thế đánh công phu không nhắm vào một cá nhân mà công phá toàn thể võ quan Hoài Quốc tại Hồ Sinh. Với thế đánh này, ông muốn nói rõ cho Hoàng đế Thạch Đỗ Ma là cuộc biến loạn ở Doanh Tuấn Giáo phát nguồn từ nhóm võ quan Hoài Quốc tâm địa xấu xa, chỉ ham thích quyền lợi, danh vọng, khiến cho Triều đình và hàng ngàn sinh linh điêu đứng. Hoàng đế Thạch Đỗ Ma và Lộ Dung cảm thấy chấn động về lối đánh kỳ lạ của Bạc Trang Hán Tử. Thế đánh chững chạc, đẹp mắt cho thấy một kỹ thuật luyện kiếm tinh vi sâu sắc. Lộ Dung biết chắc khó lòng chống đỡ đường kiếm lợi hại của Bạc Trang Hán Tử nên thừa lúc đối phương chuyển thế, phóng ra ngoài nắp sau lưng của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma.

Tục truyền rằng ngày hôm sau, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã không cho phép Lộ Dung gặp gỡ hai cao thủ của Doanh Tuấn Giáo. Chỉ một mình ông và hai thủ lãnh Chân Lý Thái Bình tiếp tục giao đấu để chuẩn bị sẵn sàng cho ngày Hội Công Báo.

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: NÁO LOẠN HOÀNG CUNG.

Từ mờ sáng ngày 12 tháng 5 năm Đinh Mão 1967, các toán nghĩa quân của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình từ 4 hướng hối hả kéo về trường Quốc Tử Giám Sanh Phá Trạch. Hôm ấy được xem là ngày rất quan trọng vì vào khoản giờ Tý, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma sẽ mở cuộc Hội Công Báo để tuyên bố những quyết định liên quan đến cuộc tranh đấu của Doanh Tuấn Giáo.

Trong những bộ võ phục gọn gàng, trên ngực có thêu huy hiệu của Cộng Đồng Thiên Giáo Hoài Quốc, các nghĩa quân tiến vào chiếc cổng to của trường Quốc Tử Giám. Họ nhận thấy các Truyền Ảnh Trạm, Công Báo của hai Vương quốc Hồ Sinh và Kim Sơn cũng đang lũ lượt kéo đến. Đi hết dãy hành lang bên phải, nghĩa quân Chân Lý Thái Bình bắt đầu rẽ sang tay trái để bước vào gian đại sảnh rộng lớn dùng làm phòng Hội Công Báo. Cùng lúc ấy, họ phát hiện một số đông thủ hạ Lộ Dung đã có mặt trong gian đại sảnh tự lúc nào. Mặc dầu rất đối ngạc nhiên về sự hiện diện của đám thủ hạ Lộ Dung, nghĩa quân Chân Lý Thái Bình vẫn điềm tĩnh bước vào.

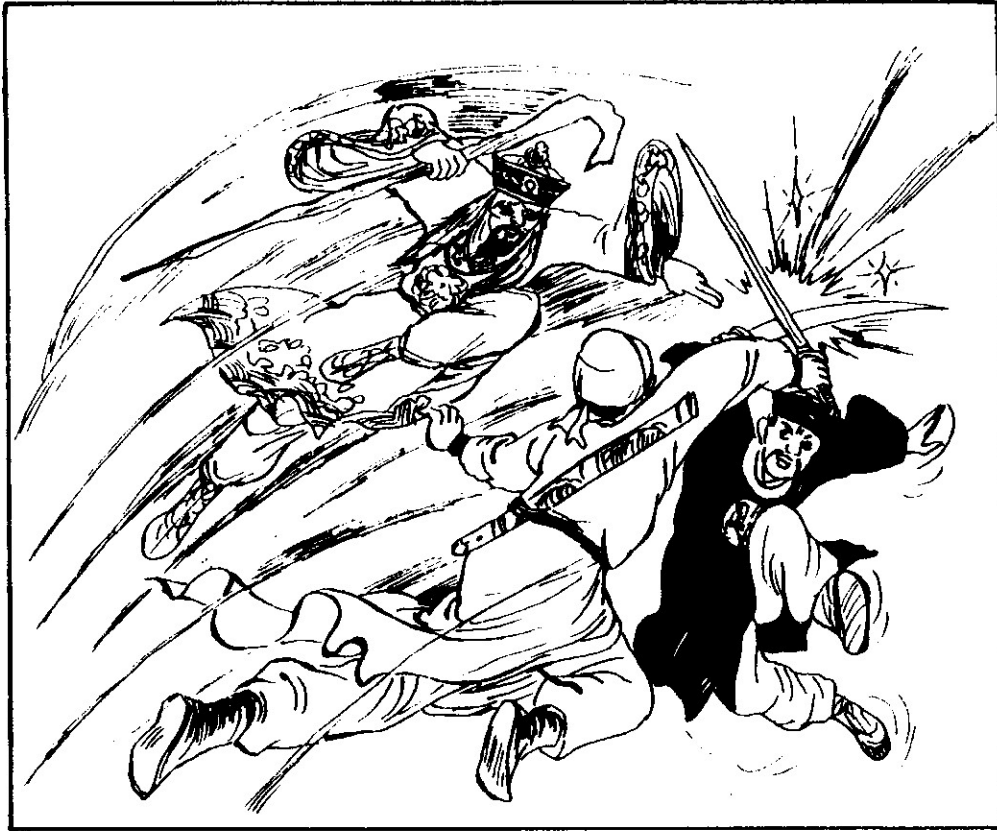
Toán lính canh của Triều đình thấy đám người Hoài Quốc kéo đến liền bước ra ngăn cản. Chúng đòi hỏi những người của Doanh Tuấn Giáo phải xuất trình thẻ bài Công Báo trước khi bước vào phòng. Nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo bắt đầu phản đối vì họ biết chắc thủ hạ của Lộ Dung không tên nào có thẻ bài Công Báo mà vẫn chễm chệ chiếm một số ghế trong gian đại sảnh. Sau một hồi chất vấn, họ mới vỡ lẽ ra là Tổng trấn Lộ Dung và quân sư của ông là Quán Giáo Trưởng Xà Đầu đã âm mưu với nhau để đưa thủ hạ của hai ông vào trước. Hai ông cũng lợi dụng phẩm hàm Thất phẩm, ra lệnh cho bọn lính canh ngăn chặn nhóm Chân Lý Thái Bình. Nghĩa quân của Chân Lý Thái Bình quyết liệt chống đối hành động chướng tai gai mắt bằng những lời lẽ mạnh mẽ.

Một vài tên thủ hạ của Lộ Dung trong Đạo quân Tử Thủ Đức Tin đang đứng gần cửa ra vào, lợi dụng sự ồn ào, bắt đầu tung khẩu chưởng vào nhóm Chân Lý Thái Bình. Những tên này đầu óc lúc nào cũng chứa đầy sự oán giận nhóm người chống đối vì đã làm cho bọn chúng và vị chủ tướng phải điều đứng khổ sở gần 10 tháng trường. Nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo khi thấy khẩu chưởng của thủ hạ Lộ Dung bay đến tới tấp cũng vội vàng

chống trả. Không khí trở nên sôi động. Cảnh tượng lúc bấy giờ bắt đầu ồn ào như một buổi chợ phiên. Chưởng lực đôi bên lúc đầu còn nhẹ nhàng, dần dần gia tăng cường độ. Xô đẩy xảy ra. Những người bản xứ của các Truyền Ảnh Trạm và Công Báo linh cảm sắp sửa có chuyện chẳng lành vì khẩu chưởng đôi bên trở nên chát chúa lạ thường.

Thình lình một chiếc ghế gỗ nặng nề bay vụt vào giữa đám đông đang to tiếng. Như giòng nước lũ phá được bờ đê mỏng manh, trận ác chiến bùng ra không kèm hãm. Bàn ghế trong gian đại sảnh trở thành vũ khí lợi hại. Chúng bay qua bay lại đều đặn như én lượn. Hàng trăm người trong phòng nhốn nháo như ong vỡ tổ. Tiếng la hét chửi rủa chen lẫn tiếng đao kiếm chạm nhau chạn chát. Lần đầu tiên trong cuộc biến loạn của doanh Tuấn Giáo, các Truyền Ảnh Trạm và Công Báo của Hồ Sinh mục kích tận mắt cường độ ác liệt cuộc giao đấu giữa hai phe chống đối và ủng hộ Triều đình. Các tên thủ hạ của Lộ Dung như Văn Xú Đầu Đà, cặp ma đầu Trang Cống Tần, Lê La Tiểu tử và Lang.... Băm Lê Tự Sát hùng hổ xông vào bãi chiến, mồm rủa xả liên hồi. Chúng dùng toàn những thổ ngữ đặc biệt không thấy ghi chép trong các bộ “Nho Nhã Tự” của Hoài Quốc. Trái lại nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo khi giao đấu rất ít nói, trầm tĩnh, tìm sơ hở của đối phương để tung ra những chiêu thức ngoạn mục.

Dưới áp lực vũ bão của Chân Lý Thái Bình, thủ hạ Lộ Dung bị vây chặt vào góc phòng. Chịu trách nhiệm cạnh sườn bên phải của toán nghĩa quân, Bang chủ Tráng Niên Bang là Ngươn Trấn Cương, cao thủ nức tiếng của Doanh Tuấn Giáo, cẩn thận đứng án ngữ chặt chẽ. Đột nhiên ông thấy thấp thoáng bóng dáng tên Lang... Băm Lê Tự Sát. Ngươn Trấn Cương đã theo dõi hành tung của Lê Tự Sát từ lâu và rất ước ao có dịp thi triển chiêu thức “Bằng Hữu Hội Ngộ”. Lê Tự Sát thuộc vào nhóm bộ hạ thân tín nhất của Lộ Dung, được Tham Mưu Bộ của vị Tổng Trấn trao phó rất nhiều nhiệm vụ quan trọng, trong đó có 2 nhiệm vụ chính. Thứ nhất, len lỏi vào các cuộc họp mật của người Hoài Quốc bất cứ nơi đâu, để tung Nặc Danh Thư, tuyên truyền rỉ tai, bôi nhọ cuộc tranh đấu của Doanh Tuấn Giáo. Thứ hai, hắn được Tham Mưu Bộ cho uống “Thieu Thân Tán” trước các lần ra quân nên lúc nào cũng hăm hở, xung phong nhận lãnh vai trò cảm tử quân ngăn chặn tuyến đầu. Bang Chủ Tráng Niên Bang dùng thuật “Nhuyễn Xà”, lách mình qua đám đông, đứng cạnh Lê Tự Sát.

Quả đúng câu “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, Lê Tự Sát vừa trông thấy Ngươn Trấn Cương, trong bụng đã khắp khởi mừng thầm. Ngàn năm một thuở, làm gì có được cuộc hạnh ngộ giữa lúc bàn ghế đang bay tới tấp như mưa sa. Lê Tự Sát vẫn hằng được Tham Mưu Bộ căn dặn là ở bất cứ nơi nào, hễ có dịp là phải nêu cao danh hiệu “Anh Hùng Tử Thủ Đức Tin”. Như một thói quen, hần há mồm thật to, phun ra một tràng thổ ngữ của “Luơng Sơn Bạc” Cẩm Nang”. Ngươn Trấn Cương bịt vội hai tai vì sợ ngôn ngữ chướng của Lê tự Sát làm tổn hại hai lá nhĩ của ông. Lê Tự Sát thấy Ngươn Trấn Cương tránh né, tưởng địch thủ khiếp sợ, liền gia tăng ngữ pháp, phun ra những lời chói tai hơn nữa. Thế là quá đủ. Ngươn Trấn Cương rùn người xuống thấp, để những luồng khẩu chưởng của Lê Tự Sát bay ngang qua đầu. Khi ông đứng dậy, tất cả diễn ra trong một cái chớp mắt. Một chân ông đã đứng vững như bàn thạch trong thế “Kim Kê Độc Lập”. Đầu gối chân kia hơi ghéch lên cao nên chẳng may chạm vào phần thấp nhất của bụng dưới đối thủ. Những người đứng quanh đấy chỉ nghe một tiếng “Ồi!” ngán ngùi. Gương mặt tên Lang... Băm họ Lê đổi màu trắng bệch, mắt đại đi, lão đảo lết vào góc phòng.

Trong lúc ấy, Hỏa Tâm Đại Hiệp Trương Võ Huỳnh và Tiểu Ngạo Giang Hồ Bạch Phượng trấn giữ cạnh sườn bên trái của toán nghĩa quân Chân Lý Thái Bình. Ở đấy, không khí thật hỗn loạn vì sự ồn ào của cặp ma đầu Trang Cống Tần. Mặc dầu tuổi hạc đã cao, hai lão nam nữ ma đầu vẫn không chịu thua kém bọn thủ hạ trẻ tuổi. Khẩu chưởng của họ là một nền văn chương bình dân phong phú nhất của Hoài Quốc, không bao giờ được sử dụng trong các gia đình lễ giáo. Dầu vậy, dưới áp lực mạnh mẽ của các cao thủ Doanh Tuấn Giáo, hai lão ma đầu đành chịu lùi bước nép vào sau cánh cửa gỗ nặng nề. Đã thế, Trang Cống Tần vẫn còn cố gắng nhào đầu ra ngoài tiếp tục thóa mạ. Cơ hội ngàn năm một thuở, chưởng lực của Doanh Tuấn Giáo ép mạnh cánh cửa sát vào vách tường. Hai vợ chồng lão ma đầu như cá trong rọ, không tài nào cựa quậy. Sau lưng là vách tường bằng đá, trước mặt là cánh cửa nặng nề, càng lúc càng ép chặt. Hơi thở bắt đầu khó khăn. Mắt lão hoa lên. Trang Cống Tần tuyệt vọng, cảm thấy số phận quá ngán ngùi. Hần hồi tưởng lại những công việc đã làm trong quá khứ. Cả một chuỗi ngày dài miệt mài chuyên lo đánh phá Doanh Tuấn Giáo lần lượt hiện ra trước mắt. Hần chỉ ân hận một điều là chưa hoàn tất nhiệm vụ hộ tống Tổng trấn Lộ

Dung về Doanh Tuấn Giáo. Ngực hắn càng lúc càng bị ép chặt. Hắn ú ớ vài tiếng, cố gắng lắm bầm bài “Kinh Vực Sâu”. Nhưng hắn hoàn toàn không nhớ bài Kinh bắt đầu như thế nào. Cả mấy năm nay, lúc nào đầu óc hắn cũng đầy những điều bất mãn, bận rộn với việc đánh phá, làm gì có giờ nhàn rỗi để nguyện ngắm kinh kệ. Làm sao trong lúc thập tử nhất sinh như thế, hắn còn đủ tâm trí để nhớ đến kinh với kệ.

Giác

Trước cửa phòng Hội Công Báo, Quán Trưởng Xà Đầu trong phẩm phục Thất Phẩm, bên ngoài lại khoác thêm chiếc áo thứ dân, dáo dác tìm đường rút lui. Cuộc giao tranh ác liệt trong phòng hoàn toàn do lỗi của ông. Ông nhìn thấy lực lượng đông mạnh của Chân Lý Thái Bình tràn ngập khắp nơi. Bộ hạ của ông bị tấn công tới tấp đang lui về thế thủ. Ông thầm nghĩ đến cơn giận dữ của nhóm người chống đối sắp sửa ập xuống đầu ông. Nếu họ biết được lối sắp xếp chỗ ngồi đầy tính cách thiên vị của ông, chắc chắn họ sẽ không tha. Quả thực, ông đoán không lầm. Hỏa Tâm Đại Hiệp Trương Võ Huỳnh và Hải Sư Diệp Kiếm Anh lừng lững như hai thót tượng tiến về phía ông. Nét mặt đầy vẻ giận dữ, họ bắt đầu cuộc chất vấn. Nhìn thấy bốn bàn tay hộ pháp có những ngón tay cứng như thép nguội, Quán Giáo Trưởng Xà Đầu rùng mình sợ hãi. Ông hình dung đến chiếc chày giã cua mà thuở bé ông đã có dịp nhìn các bà nội trợ xử dụng. Cái mai của chú cua đồng cứng chắc đến như thế, vậy mà chỉ một chày là đã bẹp dúm, không còn nhìn ra hình hài. Bộ mặt của ông chắc

chấn không thể cứng hơn cái mai cua. Bàn tay của hai đối thủ trước mặt trông có vẻ lại nặng cân hơn cái chày gỗ. Nhất là những thảng gần đây, khuôn mặt ông bắt đầu dúm dỏ, tiêu tụy, hậu quả của những đêm dài bàn bạc hội họp, làm quân sư cho Lộ Dung để hoàn tất kế hoạch tận diệt nhóm Chân Lý Thái Bình. Sự thiếu ngủ để lại một màu xám đen, hốc hác trên gương mặt không lấy gì là nhân từ của ông. Viên võ quan Thất phẩm Hoài quốc đang giữ chức vụ Quán Giáo Trưởng cảm thấy khó có lối thoát.

Sự sợ hãi lên đến mức cực độ khi Hỏa Tâm Đại Hiệp Trương Võ Huỳnh dùng “Nhất Dương Chỉ” điểm vào ngực ông, đồng thời kê khai những hành vi đánh phá Doanh Tuấn Giáo của ông. Thái độ bợ đỡ Triều đình, chống lại những người đồng chủng được Trương Võ Huỳnh và Diệp Kiếm Anh đồng dục nhắc to như bản cáo trạng được tuyên đọc trước tên tử tội trước giờ gia hình. Đầu óc ông không thể nghĩ ngợi gì thêm nữa. Cặp mắt lo sợ luôn luôn theo dõi cử động lên xuống của bàn tay đối thủ. May mắn cho ông, lúc ấy tiếng cồng khai mạc buổi Hội Công Báo bắt đầu gióng lên. Hai cao thủ của Doanh Tuấn Giáo chỉ muốn tặng ông một bài học ngắn về tư cách của một võ quan Thiên Giáo nên không ra tay động thủ. Quán Giáo Trưởng Xà Đầu mãi một lúc sau mới hoàn hồn. Lắm lét nhìn trước nhìn sau, ông vội vã băng qua dãy hàng lang, rảo bước nhanh về thư phòng cách đó không xa. Ông lẩm bầm: “Đúng là phép lạ”.

(còn tiếp)

